LIAHONA

148. ÅRGANG • NUMMER 12 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 1999

DECEMBER 1999

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Jesusbarnet, af Robert T. Barrett. *Bagsiden: Udsnit af Kristus i Getsemane*, af Heinrich Hofmann. *Baggrund: Jesus helbreder de syge*, af Gustave Doré.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Hyrderne ser stjernen, af Minerva K. Teichert.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

SE SIDE 12

SE *LILLE LIAHONA*, SIDE 2

SE SIDE 36

DECEMBER 1999. 148. årgang. Nummer 12
LIAHONA 99992 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen
Vejledere: F. Enzio Busche, John M. Madsen, Alexander B. Morrison

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: Roger Terry
Redaktionsmedarbejder: Jenifer Greenwood
Planlægning: Beth Dayley
Tidsskriftasssistent: Konnie Shakespear
Redaktionsassistent: Peter B. Gardner

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Todd R. Peterson
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch, Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deena L. Sorensen
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: F. Bo Pedersen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazine, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

Kirkens internationale tidsskrift udgives på albansk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijisk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, karibati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
December 1999 vol. 148 no. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Den 11. februar 1999
Til medlemmer af Kirken over hele verden

Kære brødre og søstre.

Overalt omkring os ser vi tegn på nedbrydende elementer, der er rettet mod at skade vore unge. Vi lykønsker inderligt de af vore unge, som vælger at følge Herrens vej og Kirkens program. Det glæder os at se, at troen tager til blandt vore unge, hvilket vi er dybt taknemmelig for.

Uheldigvis er der nogle, som bliver fanget i modstanderens net og langsomt kommer ud i inaktivitet og problemer. Vi er dybt bekymret for dem.

Vi opfordrer forældre til at vie alle deres kræfter til at undervise og opdrage deres børn efter evangeliske principper, hvilket vil bevare dem aktive i Kirken. Hjemmet er grundlaget for et retskaffent liv, og intet andet kan erstatte det eller varetage dets afgørende funktioner i opfyldelsen af denne opgave fra Gud.

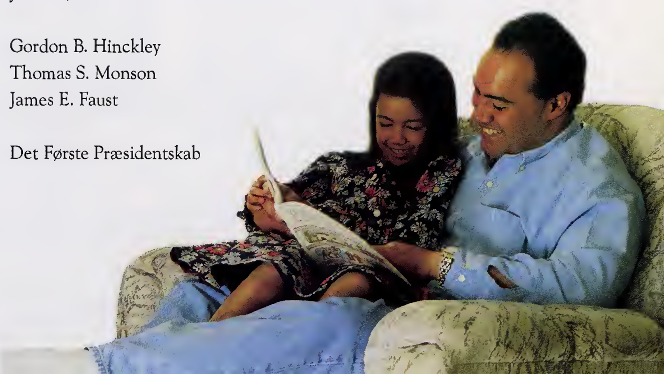
Vi råder forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaften, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde.

Vi opfordrer indtrængende biskopper og andre kirkeledere til at gøre alt, hvad de kan, for at hjælpe forældre ved at sørge for tid og hjælp til dem, hvor det er nødvendigt, til at passe deres familie og opdrage dem på Herrens måde. Hvor det er muligt, bør søndagsmøder undgås, bortset fra møderne i tretimersblokken og måske rådsmøder tidligt søndag morgen samt firesides senere om aftenen, således at forældre kan være sammen med deres børn. Når vi styrker familier, vil vi styrke hele Kirken.

Med venlig hilsen
Jeres brødre

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Det Første Præsidentskab

KÆRLIGHEDENS MØNSTER

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Lad os i denne juletid give os tid til at fundere over betydningen af verdens Frelsers fødsel, liv og død. Af alle bekendtgørelser i hellig så vel som verdslig litteratur er englens budskab til de hyrder, der holdt nattevagt over deres hjorde, det vigtigste af alt:

»Men englen sagde til dem: ›Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren‹« (Luk 2:10–11).

Nu 2000 år senere oplever vi i mange lande – ja, sågar i såkaldte kristne nationer – ikke blot krige og borgerkrige, men også sult og hensynsløshed. Under den krig, hvor min far gjorde tjeneste på vestfronten, i den stille julenat kunne de amerikanske soldater hen over skyttegravene høre deres fjenders røster, mens de sang »Stille Nacht, heilige Nacht« (»Stille nat, hellige nat«, *Salmer og sange*, nr. 127). Deres fjender kunne til gengæld høre de amerikanske soldater synge: »Peace on earth, goodwill to men« (»Langt, langt herfra«, *Salmer og sange*, nr. 133).

»Men englen sagde til dem: ›Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren‹«

TIL VENSTRE: *BUDSKABET TIL HYRDERNE*, AF CARL BLOCH, TRYKT MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG SLOT I HILLERØD. *TIL HØJRE:* UDSNIT AF *DEN HELLIGE NAT*, AF ANTONIO ALLEGRI CORREGGIO, DRESDEN I TYSKLAND/A.K.G. BERLIN/SUPERSTOCK

Tyve år senere gjorde jeg tjeneste i en krig, der omfattede samme område og de samme fjender. Skønt jeg ikke kæmpede på vestfronten i Europa, kunne de engelske og amerikanske soldater juleaften høre tyskerne synge: »Stille Nacht, heilige Nacht«, og tyskerne kunne høre amerikanerne synge: »Peace on earth, goodwill to men«. Heldigvis er vores tidligere fjender nu vore venner.

Man har sagt, at de kristne idealer ikke er blevet vejet og fundet for lette. De er tværtimod blevet fundet for tunge og vanskelige.

Kernen i verdens Frelsers budskab er et enkelt, herligt, vidunderligt og endnu ikke særlig anvendt princip. I sin enkleste form går budskabet ud på, at vi skal overvinde den selviskhed, som vi alle synes at være født med, at vi skal overvinde den menneskelige natur og tænke på andre før os selv. Vi bør tænke på Gud og tjene ham, og tænke på andre og tjene dem.

Det er ikke svært at efterleve disse principper i familien, især ikke over for vores børn. Forældrerollen er en fremragende oplæring i at blive gode kristne; og til tider betragter børn deres forældre som sådan. For mange år siden fortalte Jack Smith en gribende beretning om to små drenge ved juletid:

»Jeg spurgte ikke den niårige Timmy eller hans syvårige lillebror Billy, hvad de skulle med det brune indpakningspapir, som de skiftedes til at bære, mens vi kiggede i de forskellige forretninger.

Hvert år ved juletid tager vores velgørenhedsforening børn fra fattige familier i vores by med ud for at købe julegaver. Jeg skulle tage mig af Timmy og Billy, hvis far var arbejdsløs. Da de havde fået de $ 4.00 hver, som var afsat

»Vi vil gerne købe et par sko til vores far, så han kan gå på arbejde,« forklarede niårige Timmy.

til hvert barn, begyndte vi vores indkøbstur. I de forskellige butikker kom jeg med forslag, men hver gang rystede de alvorligt på hovedet. Til sidst spurgte jeg: ›Hvor synes I, vi skal gå hen og kigge?‹

›Kan vi tage hen til en skotøjsforretning?‹ svarede Timmy. ›Vi vil godt købe et par sko til vores far, så han kan gå på arbejde.‹

Ekspedienten i skotøjsbutikken spurgte drengene, hvad de søgte. De trak det brune indpakningspapir frem. ›Vi vil gerne købe et par arbejdssko til denne fod,‹ svarede de. Billy forklarede, at det var omridset af deres fars fod. De havde tegnet det, mens han sad og sov i sin stol.

Ekspedienten målte omridset og gik et øjeblik. Kort efter kom han tilbage med en skotøjsæske. ›Er de her gode nok?‹ spurgte han. Timmy og Billy kiggede ivrigt på skoene. ›Hvad koster de?‹ spurgte Billy. Så fik Timmy øje på prisen, som sad på æsken. ›De koster $ 16.95,‹ sagde han bedrøvet. ›Vi har kun $ 8.00.‹

Jeg så på ekspedienten, og han rømmede sig. ›Det er den normale pris,‹ sagde han, ›men de er på udsalg. I dag koster de kun $ 3.98.‹ Med skoene under armen gik drengene glade ud og købte gaver til deres mor og to små søstre. De tænkte slet ikke på dem selv.

Dagen efter juleaften stoppede drengenes far mig på gaden. Han havde de nye sko på fødderne, og taknemligheden strålede ud af hans øjne. ›Jeg takker Jesus for gode mennesker,‹ sagde han. ›Og jeg takker Jesus for dine to sønner,‹ svarede jeg. ›De lærte mig mere om jul på én aften, end jeg havde lært i hele mit liv.‹«[1]

Inden jeg slutter, vil jeg give udtryk for det håb, som jeg nærer, om at den opstandne Kristi lære kan nå videre end blot til vores familie, også til venner og naboer, lokalsamfund, stater og nationer.

Gennem mange år arbejdede jeg som advokat sammen med en god kristen herre, som ikke tilhørte vores Kirke. Han var en mand, der kom fra fattige kår, og hans familie havde ikke boet ret længe i USA. Ved hårdt arbejde og tro gennemførte han sine studier og blev fremgangsrig og velhavende. Men han glemte aldrig sin omsorg for fattige af alle trossamfund. Til Thanksgiving og jul fyldte han og hans familie bilen med kalkuner og købmandsvarer af alle slags, og så kørte de ud til byens fattige kvarterer, hvor han personligt gav mad til de fattige.

Han bad mig kontakte biskopper, som boede i de fattigere kvarterer, så de kunne give ham navnene på folk fra vores Kirke, som havde brug for hjælp. Han gjorde det år efter år uden tanke for personlig anerkendelse. Han efterlevede bogstaveligt Herrens opfordring fra Lære og Pagter: »Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu«, for, som verset fortsætter, »den, der ikke gør det, er ikke min discipel« (52:40).

Jeg bærer jer min sjæls vidnesbyrd om, at Jesus lever, at han elsker os, og at han er vores forløsende Frelser. Dette vidnesbyrd har jeg modtaget ved Helligåndens bekræftelse. Det er kommet rigt og fuldt og uden nogen form for tvivl eller forbehold. □

NOTE

1. »Pattern of Love«, fra *Especially for Mormons*, 5 bind (1971–1987), 3:42.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Skønt engle bragte nyheden om fredens evangelium – »en stor glæde« – kriges menneskene i verden stadig med hinanden.

2. Mange har betragtet Kristi storslåede lærdomme som vanskelige og har derfor ignoreret dem.

3. Vi vil opnå fred og glæde, hvis vi anvender Frelserens vidunderlige råd til hver af os om at tænke på andre før os selv.

4. Familien er især et godt sted at lære at anvende Herrens lærdomme.

5. Disse lærdomme skal også anvendes på andre end familien, såsom venner, naboer, lokalsamfund, stater og nationer.

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Kærlige gaver

Jul er mere end juletræer og glitrende lys, mere end legetøj og gaver og alskens flitterstads,« sagde præsident Gordon B. Hinckley. »[Jul] er kærlighed. Det er Guds Søns kærlighed til hele menneskeheden. Den når videre, end vi kan begribe. Den er storslået og smuk. ✸ Jul er fred. Det er den fred, der trøster, opbygger og velsigner alle, der tager imod den. ✸ Det er tro. Det er tro på Gud og hans evige Søn. Det er tro på hans vidunderlige veje og budskab. Det er tro på ham som vores Forløser og Herre« (»Taknemlighedens årstid«, Stjernen, december 1997, s. 6). ✸ Denne højtid minder kristne overalt om Frelserens forløsende kærlighedsgave, en gave, der er parat til alle, der vil tage imod den. Det følgende er beretninger fra sidste dages hellige, som har oplevet og viderebragt Herrens kærlighed ved juletid.

TIL VENSTRE: UDSNIT FRA *DET TABTE FÅR*, AF DEL PARSON; *TIL HØJRE:* ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

Vores julemirakel

Jacqueline Michea Martinez

Mit ægteskab var ude i en krise, og da juleugen begyndte, var børnene og jeg alene i vores hjem i Los Andos i Chile. Det var den hårdeste uge, jeg nogensinde havde oplevet. Vi havde ikke nogen penge og ingen mad.

Jeg spurgte mig selv, hvilken jul jeg kunne tilbyde mine tre små børn. De havde altid fået en julemiddag og en gave. Hvordan skulle jeg forklare dem, at julemanden, den gamle, hvidskæggede gæst, ikke ville komme i år?

Det værste af det hele var, at vi ikke havde noget at spise. Min datter Michelle gik ud i køkkenet juleaftens dag og kunne ikke finde noget mad. Jeg sad inde i stuen og tænkte på julen, da hun kom ind til mig og spurgte: »Hvorfor har vi ikke et juletræ ligesom alle naboerne, og hvorfor har vi ikke noget mad?« Jeg havde intet svar at give hende. Jeg var bekymret, men jeg havde også stor tro på, at vor himmelske Fader ikke ville svigte os.

Pludselig følte jeg mig styrket. Jeg samlede mine børn omkring mig og fortalte dem, at julemiddagen og træet ikke var nødvendig. Vi skulle fejre vor Herre Jesu Kristi fødsel, og så ville vi lære julens sande ånd at kende.

I løbet af dagen gjorde vi rent i huset, så det kunne se smukt ud. Om aftenen tog vi vores pæneste tøj på og satte os omkring bordet for at læse fra skrifterne. Mine børn spurgte, hvorfor vi gjorde det. Jeg svarede, at det

Jeg glemmer aldrig den følelse, jeg havde, mens jeg så hende køre bort. Jeg kunne mærke kulden bide i mine fingre, men min hjerte var varmt af Guds kærlighed.

var det, Jesus ønskede, at familier skulle gøre, at de skulle søge til ham. Jeg forklarede, at de tidligere år havde vi mest tænkt på julemiddagen og gaverne. Vi havde glemt denne dags sande betydning. De var tilfredse.

Da vi var færdige med at læse i skrifterne, bankede det på døren. Hvor blev vi dog overraskede, da vores naboer trådte ind med et smukt juletræ og gaver til børnene. Kort efter bankede de på igen med masser af mad. Det blev ved med at banke på vores dør den aften.

Mine børn er voksne nu, men de har aldrig glemt det mirakel, der fandt sted i vore hjerter den jul.

Kolde hænder, varmt hjerte

Patricia Schmuhl

Vintrene i Europa føles endnu koldere end normalt, når man kører på cykel. En dag lige efter jul, mens jeg tjente i Bruxellesmissionen i Belgien, cyklede min kammerat og jeg forbi en dame, der også kørte på cykel.

Jeg lagde straks mærke til, at hun ikke havde nogen handsker på. Spontant spurgte jeg, om hun ville have mine handsker, for jeg havde fået et nyt par til jul. Hun tøvede, og så skiftede hun emne.

Til sidst tog jeg mine handsker af, gav hende dem i hånden og sagde: »Glædelig jul«. Hendes øjne fyldtes med tårer, og hun gav mig et kram. I det øjeblik fornemmede jeg en smule af vor himmelske Faders kærlighed til hende, og jeg fortalte hende, at Gud elskede hende meget. Hun sagde,

at hendes mand var syg, og at hun var taget ud for at ordne nogle ærinder. Jeg spurgte, om vi måtte komme og besøge hende, men hun afslog, fordi hendes mand var syg.

Jeg glemmer aldrig den følelse, jeg havde, mens jeg så hende køre bort. Jeg kunne mærke kulden bide i mine fingre, men min hjerte var varmt af Guds kærlighed.

Når vi tjener andre, kan vi fornemme den kærlighed, som Gud nærer til hvert af sine børn. Det er ofte gennem vores virke, at han velsigner andre og besvarer deres bønner.

Det krøllede brev

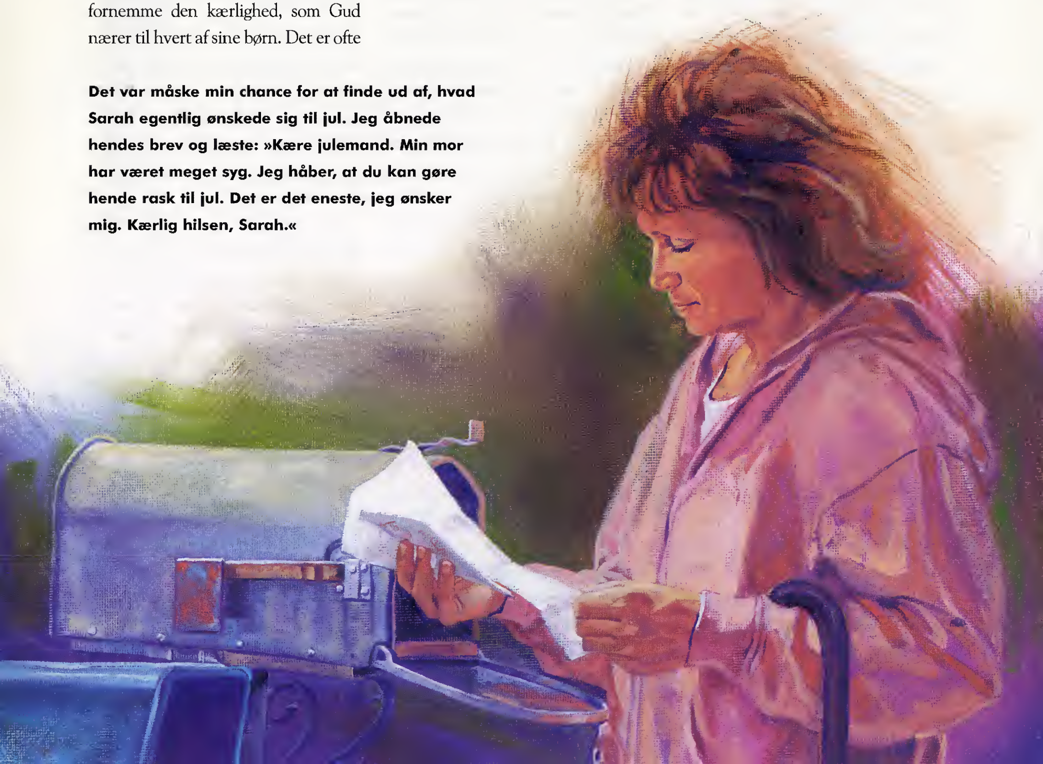
Chris Geilman

Det var en kold december dag i San Luis Obispo i Californien i 1988. Jeg var ramt af en sjælden lidelse og døjede med stive muskler i underliv og ben. Kulden forværrede mine symptomer, så det blev vanskeligt og smertefuldt at gå omkring.

Da vores børn var gået i skole, humpede jeg ud til postkassen for at poste nogle breve. Jeg fik øje på en fugtig, krøllet konvolut. Jeg stirrede på adressen.

Til min overraskelse stod der skriblet hen over konvolutten: »Til julemanden fra Sarah.« Sarah, vores

Det var måske min chance for at finde ud af, hvad Sarah egentlig ønskede sig til jul. Jeg åbnede hendes brev og læste: »Kære julemand. Min mor har været meget syg. Jeg håber, at du kan gøre hende rask til jul. Det er det eneste, jeg ønsker mig. Kærlig hilsen, Sarah.«

niårige datter, var et følsomt og kærligt barn, der tænkte meget på andre mennesker.

Det slog mig, at jeg nu havde chancen for at finde ud af, hvad hun virkelig ønskede sig til jul. Jeg lukkede brevet op og læste: »Kære julemand, jeg er ni år gammel, og jeg ønsker kun én ting. Min mor har været meget syg og kan næsten ikke gå. Jeg håber, at du kan gøre hende rask til jul. Det er det eneste, jeg ønsker mig. Kærlig hilsen, Sarah.«

Iskolde regndråber blandedes med tårerne på mine kinder. Det føltes, som om mit hjerte skulle briste, for der var intet, jeg kunne gøre for at give Sarah det, hun ønskede sig til jul. Og jeg var ked af, at hendes tro på en gavmild julemand skulle knuses julemorgen.

Mens jeg bad om at få at vide, hvad jeg skulle gøre, slog det mig, at jeg aldrig havde bedt om at blive helbredt. Jeg havde ladet håbløsheden trænge ind i min sjæl, og fortvivlelsen havde fortrængt min tro.

Efter megen bøn skrev jeg et brev fra julemanden, som Sarah skulle have julemorgen. Jeg forklarede, at vor himmelske Fader har en grund til, at tingene går, som de gør, og at hvis hun ville tro på ham og blive ved med at bede og gøre, hvad hun kunne, så skulle alt nok ordne sig til det bedste.

Den jul i 1988 erfarede Sarah, at julemanden ikke kunne gøre hendes mor rask, men at vor himmelske Fader kunne en dag, hvis det var hans vilje. Vores datter skiftede stille sin tro fra julemanden til en kærlig himmelsk Fader.

I følgende år ophørte Sarah aldrig med at bede om, at jeg måtte blive rask. Efter mere end seks år gjorde et gennembrud inden for den medicinske teknologi, at jeg atter kunne gå på benene uden brug af hverken stok eller kørestol. Sarah knælede og udtrykte i bøn sin inderlige taknemlighed til sin himmelske Fader.

Da jeg for mange år siden åbnede Sarahs brev til julemanden, troede jeg, at jeg ville styrke hendes tro på en sjov juletradition. Men i stedet lærte hendes uselviske ønske mig at have et barns tro på en kærlig himmelsk Fader, og den lektie skulle vise sig at blive den dyrebareste gave af alle.

Gustavos smil

Salvador Nanía

Juleaftensdag i 1993 besøgte de enlige voksne fra Caracas Stav i Venezuela et børnehjem, som husede omkring 40 børn. Vi ønskede at bringe en smule glæde til Guds dyrebare små. Jeg glemmer aldrig ansigtsudtrykket hos en lille fireårig dreng ved navn Gustavo.

Da vi ankom, hilste børnene os begejstret med kys, kram og andre udtryk for hengivenhed, som vi lykkeligt gengældte. Håbet og uskylden i deres øjne fik mig til bedre at forstå Herrens opfordring til at »blive som børn« (Matt 18:3).

Vores aktivitet begyndte med en lille fest, hvor vi uddelte de gaver og godter, som vi havde haft med. Ved frokosttid satte hver af os sig ved siden af et barn og hjalp med at servere mad for dem. Mange af dem var for begejstrede for deres legetøj til at kunne spise noget. Andre fortalte os fantasifulde historier. Nogle var meget stille og stirrede bare på os, men de lo, når vi skar grimasser ad dem.

Jeg spurgte personalet, hvor mange gange børnene havde oplevet sådan noget som det her. De fortalte mig, at børnene sjældent fik besøg, og som følge af det, var mange af dem ensomme og generte. Mange af dem var parat til at blive adopteret, men loven stillede mange krav, som sinkede adoptionsprocessen. Mange af de forældreløse børn kunne ikke bortadopteres, hvis ikke loven blev lavet om.

Da børnene havde spist, kom Gustavo hen til mig og begyndte at lege. Jeg prøvede at tale med ham, men han svarede kun med korte sætninger. Da vores korte samtale

var forbi, gav han mig et knus og et stort smil og sagde: »Tak, far.« Jeg fik en klump i halsen.

Først på eftermiddagen var det tid til børnenes middagslur. Vi var med til at lægge dem i seng, men de var alt for opstemte til at kunne sove. Da det gik op for dem, at vi skulle til at gå, begyndte de at græde, og det var svært at trøste dem. Der var ikke noget, vi kunne sige, vi kunne kun udtrykke vores kærlighed med knus og kys. Langsomt blev de overmandet af søvnen.

Da vi gik, så jeg atter Gustavos smil. Han var stadig vågen, og han sagde: »Kom snart igen, far.«

Resten af dagen gik jeg og tænkte på ham, og jeg var bedrøvet over, at der ikke var mere, jeg kunne gøre for ham. Kort efter hørte jeg, at han var blevet adopteret. Jeg ved ikke, hvem der adopterede ham, men jeg tror, at mine bønner og hans hjertes rene ønsker sikrede ham den velsignelse.

Jeg ser sandsynligvis aldrig Gustavo mere, men hans smil den juledag lærte mig, hvor vigtigt det er at vise kærlighed og være villig til at modtage den. □

Da vores korte samtale var forbi, gav Gustavo mig et knus og et stort smil og sagde: »Tak, far.« Jeg fik en klump i halsen.

AT LEVE ET KRISTUS-CENTRERET LIV

Ældste Merrill J. Bateman
De Halvfjerds

Få dødelige har samme dramatiske oplevelser som Alma den yngre eller apostlen Paulus, når det drejer sig om åndelig genfødsel på kort tid. Faktisk tror jeg, at de oplevelser er nedfældet i skrifterne, ikke for at definere den periode, som genfødslen finder sted over, men snarere for at give os et levende billede af summen af de små forandringer, der finder sted i løbet af et trofast menneskes liv.

For de fleste af os er det at blive som Kristus en livslang proces, der finder sted »linie på linie, bud på bud« (2 Nephi 28:30). De fleste af os vil, hvis vi er trofaste, blive døbt »med ild og med den Helligånd, ligesom lamaniterne blev døbt … men de vidste det ikke« (3 Nephi 9:20). Med andre ord er åndelig genfødsel for de fleste en gradvis proces. På et givent tidspunkt synes forandringerne næsten umærkelige, ja, mange af os er bekymrede, fordi vi ikke synes, at vi bliver mere kristuslignende, selv om vi gør det.

Da vi alle har fået tildelt den livslange opgave at få Kristi billede prentet i vores åsyn, vil jeg gerne drøfte tre hovedfaser i opbygningen af et kristuslignende liv: At udvikle tro på Herren Jesus Kristus, at glemme sig selv, mens man tjener andre, og at blive lutret ved at udholde prøvelser og trængsler med et blødgjort hjerte.

PROCESSEN

Apostlen Peter beskriver den proces, hvorved man skaber et kristuscentreret liv, som en godtagelse af Herrens store og dyrebare løfter for at »få del i den guddommelige natur« (2 Pet 1:4). Når man tager imod og er lydig imod de pagter, som er forbundet med vor himmelske Faders løfter om en Frelser, Helligåndens gave og evigt liv, forandres ens natur, eftersom dyd føjes til tro, fulgt af erkendelse (eller vidnesbyrd), selvbeherskelse (eller selvdisciplin), udholdenhed, gudsfrygt, brodersind og kærlighed (se 2 Pet 1:5–8). Kong Benjamin beskriver samme proces: Man skaber et liv med Kristus i fokus ved at underkaste sig »den Helligånds ledelse« og tage imod løfterne. Begge disse handlinger hjælper os til at aflægge det naturlige menneske og blive en hellig gennem forsoningen. Så bliver vi som et lille barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt (se Mosiah 3:19). Et af Faderens vigtigste løfter er Helligåndens gave, hvis formål er at lede os langs den lige og snævre sti og hjælpe hver enkelt til at udvikle en urokkelig tro på Jesus Kristus og hans forsoning (se Luk 24:49; ApG 2:33; 2 Nephi 31:18–21). Hvis man indgår og holder evangeliske pagter, vil man underkaste sig Helligåndens ledelse og blive et kristuscentreret menneske.

UDVIKLING AF TRO PÅ KRISTUS

Det er interessant at bemærke, at det første guddommelige karaktertræk, som Peter nævner, er tro, nemlig tro på Faderen og Sønnen og frelsesplanen. Processen med at opbygge et kristuscentreret liv skal bygge på og begynde med evangeliets første grundsætning. Profeten Joseph Smith talte om dette emne:

»Når man kravler op ad en stige, må man begynde forneden og stige op skridt for skridt, til man når op til det øverste; og sådan er det med evangeliets principper – man må begynde med de første og gå videre, indtil man lærer alle ophøjelsens principper. Men det vil tage lang tid, efter at vi er gået gennem sløret, før vi vil have lært dem. Det kan ikke alt sammen forstås her i verden; og det vil blive et stort arbejde at lære vor frelse og ophøjelse selv på den anden side af graven« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 420).

Da jeg var missionær for mange år siden, belærte jeg undersøgere om, at tro var en overbevisning, der var stærk nok til at få en til at handle. Man kunne med andre ord definere tro som »overbevisning plus handling«. I de senere år har jeg føjet et tredje element til min definition på tro: Vidnesbyrd. Profeten Joseph Smith ændrede et ord, da han oversatte Paulus definition på tro, som den findes i Hebr 11:1. I vores Bibel står der: »Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, som ikke ses.« Joseph Smith ændrede ordet *tillid* til *sikkerhed* (se Joseph Smiths Oversættelse af Hebræerne 11:1). *Sikkerheden* henviser til den indre overbevisning eller det vidnesbyrd, der kommer fra Helligånden. Tro er altså overbevisning plus handling plus et åndeligt vidnesbyrd.

Tilføjelsen af det åndelige vidnesbyrd til definitionen på tro er helt i overensstemmelse med Almas beskrivelse af, hvordan troen vokser i ens sjæl. Alma siger, at det første skridt er at have et ønske om at tro. Et menneske kan begynde processen om det »ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro« (Alma 32:27). Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, udtrykte Almas tanke på følgende måde:

»Man udøver tro ved at få dit sind til at acceptere eller tro på, at det er sandt, som *man* ikke ved fornuft alene kan føre bevis for.

Det første man bør udøve tro på er at anerkende Kristus og hans forsoning« (»Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, juni 1997, s. 11).

Almas andet trin er at plante frøet i hjertet og pleje det omhyggeligt (se Alma 32:28, 37). Det er handlingsdelen af definitionen. Alma forklarer, at frøet er ordet, hvilket vil sige de levende profeters og skriftens ord. »Ordet« henviser også til Kristus (se Joh 1:1), som er »årsag til [vores] evig(e) frelse« (Hebr 5:9). Det at plante og nære evangeliske principper i hjerte og sjæl omfatter flittig granskning af skrifterne og de levende profeters ord samt lydighed mod disse ord.

De, der studerer Mormons Bog, beder af et oprigtigt hjerte med fast forsæt og tro på Kristus, vil modtage et svar på deres bøn fra Helligånden, som vil åbenbare Mormons Bogs sandhed for dem (se Moroni 10:3–4). På samme måde kan vi »kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:5). Med Almas ord vil sandhedssøgeren opleve en svulmen, frøet vil smage dejligt, forståelsen oplyses og sjælen opfyldes. Det er vidnesbyrddelen af trosprocessen. Helligånden giver den oprigtigt søgende et vidnesbyrd om, at det, han eller hun håber på, er sandt, selvom der måske

ikke er nogle ydre beviser for det. For som præsident Packer har sagt: »Når man sætter evangeliske principper på prøve ved tro uden af have vished, underviser Ånden én. Gradvist forvandles ens tro til vished« (*Stjernen*, juni 1997, s. 11), dit eget vidnesbyrd eller personlige vished.

Jeg har flere gange set betydningen af denne proces som grundlaget for udviklingen af et kristuscentreret liv, da jeg som stavspræsident interviewede hjemvendte missionærer. Der var især ét interview, der gjorde uudsletteligt indtryk på mig. Det var en ung mand, som berettede om en oplevelse, som havde ændret hans liv. Denne ældste havde tjente i Mexico i to år. Ligesom så mange andre havde han haft et noget svagt evangelisk grundlag, da han ankom til missionærskolen. Men efterhånden som interviewet skred frem, kunne jeg mærke, at der var sket store forandringer med ham.

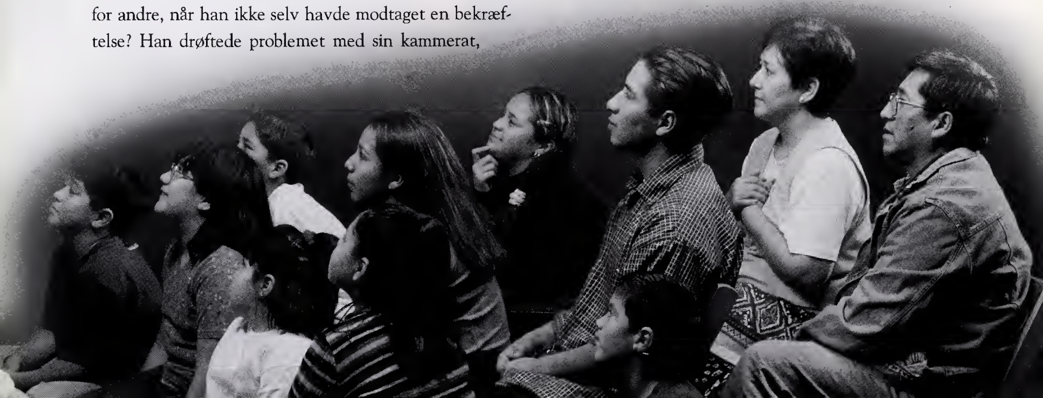
Efter nogle få uger i missionsmarken var det begyndt at gå denne ældste på, at han fortalte mennesker, at Mormons Bog var sand, og at Joseph Smith var profet, når han ikke selv var sikker på det. Hvordan kunne han bekræfte det over for andre, når han ikke selv havde modtaget en bekræftelse? Han drøftede problemet med sin kammerat, der rådede ham til at følge det råd, som han gav undersøgerne: Læs Mormons Bog, og bed af et oprigtigt hjerte med fast forsæt og med et ønske om at tro.

Der gik en måned, og min vens følelser ændrede sig ikke. Han læste dele af Mormons Bog og bad hver dag om, at han måtte få bekræftet sandheden af dens budskab, men der skete ikke noget. Der gik to eller tre uger mere. Han fortsatte med lydigt at studere, bede, banke på døre og undervise, men han havde stadig ikke modtaget en bekræftelse.

Da ældsten nåede til det punkt i historien, hvor Faderen præsenterede Sønnen med ordene: »*Dette er min elskede Søn. Hør ham!*«, begyndte en varm følelse, som udsprang dybt i hans sjæls inderste, at omslutte ham.

Da denne missionær og hans kammerat var ude og banke på døre, traf de en aftale med en familie om at vende tilbage og undervise dem den følgende aften. Da de kom hjem den aften, begyndte ældsten, der på sin kammerats opfordring havde lovet at fortælle de nye undersøgere Joseph Smiths historie, at læse i Mormons Bog igen. Han læste og bad, og så læste han lidt mere. Han var fast besluttet på at få et svar, inden han skulle undervise familien. Han gentog dette mønster med at læse og bede gennem det meste af natten. Da det blev morgen, var han skuffet over, at han

MODELFOTO: STEVE BUNDERSON; INDSAT: UDSNIT AF *JESUS HELBREDER DE SYGE*, AF GUSTAVE DORÉ

ikke havde fornemmet nogen svulmende følelse, ingen oplysning eller nogen anden følelse.

Han fulgte pligtskyldigt sin kammerat hele dagen, men han var bekymret for aftenens undervisningsaftale. Da tiden var inde, bankede de på døren. Manden i huset lukkede op og viste dem ind i et lille hus. Ni børn sad på det lerklinede gulv, og faderen og moderen satte sig bag dem. Kort efter var tiden inde til, at den bekymrede ældste skulle tage sin del af lektionen. Han begyndte metodisk at beskrive den unge Josephs forvirring med hensyn til, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Han fortalte om Josephs bøn på en smuk forårsdag i 1820 i et lille afsides skovområde nær hans fars gård.

Da ældsten nåede til det punkt i historien, hvor Faderen præsenterede Sønnen med ordene: *»Dette er min elskede Søn. Hør ham!«* (JS–H 1:17), begyndte en varm følelse, som udsprang dybt i hans sjæls inderste, at omslutte ham. I løbet af kort tid fyldte det hele hans væsen, og han begyndte at græde. Han bøjede skamfuldt hovedet. Hvorfor græd han? Hvad var det for følelser? Han havde aldrig følt sådan før. Det var en dejlig følelse, der gennemtrængte hele hans væsen. Mens tankerne fór gennem hans hoved, blev han klar over, at han vidste, at Faderen og Sønnen havde vist sig for den unge Joseph, at Mormons Bog var sand, og at evangeliet var blevet gengivet. Da han fik styr på sine følelser igen, kiggede han op på faderen og moderen. Tårerne trillede ned over deres kinder! De følte den samme stærke påvirkning fra Helligånden, som han følte. Han så på børnene. De havde

også tårer i øjnene. Ånden havde vidnet for dem om sandheden af hans ord. Han fortsatte beretningen og sluttede af med et ydmygt vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen havde vist sig for drengen Joseph.

Da ældsten var færdig med at fortælle mig sin historie, sagde han: »Præsident, jeg havde aldrig siden problemer med at undervise folk. Jeg vidste, at evangeliet var sandt, for jeg vidste, at Faderen og Sønnen havde vist sig for Joseph Smith. Jeg vidste, hvorfor jeg var på mission.«

Mens jeg lyttede, vidnede Helligånden for mig, at denne unge ældste var blevet en fantastisk missionær. Jeg tænkte på, hvor effektiv vor himmelske Fader er. Faderen, moderen, de ni børn og den unge ældste blev alle omvendt den aften. Den aften blev tolv omvendte, mens det aftenen før kun ville have resulteret i én omvendelse. Desuden havde han fuldført den prøve, der går forud for vidnesbyrdet. Missionæren havde været lydig mod sin kammerat og sin missionspræsident. Han havde udvist sit ønske om at tro, og han havde handlet ud fra den overbevisning. Og nu havde han fået et sikkert håb gennem Åndens vidnesbyrd!

Besøgslærerinderne fulgte Åndens tilskyndelse. Den ene tilbød at være babysitter, og den anden sørgede for, at huset blev gjort rent.

Havde missionæren nu en fuldkommen kundskab? Alma ville sige, ja, det havde han, med hensyn til Joseph oplevelse i lunden, Mormons Bogs ægthed og evangeliets gengivelse! Et ønske om at tro var blevet erstattet af vished. Men den unge missionær havde stadig mange andre sandheder at opdage. Som Alma siger: Skønt » ... jeres kundskab er fuldkommen med hensyn til dette ... Og nu er jeres kundskab fuldkommen, efter at I har set dette lys? Jeg siger nej, og I må heller ikke henlægge troen, thi I har kun øvet jer i tro ved at plante sæden, så I ved forsøg kan vide, om sæden var god« (Alma 32:34–36). Det spæde skud skal stadig passes og plejes godt, før det fuldtudvoksede træ kan skyde op og bære megen frugt. Som profeten Jakob siger i Mormons Bog, urokkelig tro følger efter mange vidnesbyrd (se Jakobs Bog 4:6).

TJENESTE UDLØSER ÅNDENS GAVER

Da Frelseren virkede her på jorden, sagde han til sine disciple: »I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie« (Joh 8:32). Et personligt vidnesbyrd belærer en om Gud og om en selv og ens formål, mens det menneske, der ikke bliver undervist af Ånden, er mere usikker på sig selv og livets mening. Det menneske, som er uoplyst, retter sin opmærksomhed indad og er optaget af sig selv, men når et menneske modtager et åndeligt vidnesbyrd og smager Frelserens kærlighed, sættes han eller hun fri fra denne konstante selvoptagethed. Ved at underkaste sig Helligånden kan sådanne mennesker aflægge det naturlige menneske, rette deres opmærksomhed udad og tjene andre.

Efter dåben søger det medlem, der holder budene, at »bære hinandens byrder ... sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov« (Mosiah 18:8–9). Når vi holder budene og yder den form for tjeneste, så kan Herren »i rigere mål ... udgyde sin Ånd over [os]« (Mosiah 18:10; se L&P 20:77).

Belønningen for lydighed og tjeneste er ikke blot Helligåndens gave, men også Åndens særlige gaver. Paulus definerer Åndens frugter som kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse (se Gal 5:22–23). Helligånden velsigner os med kristuslignende egenskaber, når vi tjener hinanden.

Ved at tjene andre udvikler vi kristuslignende kærlighed, og vi oplever glæde. Tjeneste lærer os tålmodighed og langmodighed, såvel som mildhed, godhed og tro. Bruce og Joyce Ericksons familie fra Centerville i Utah er et eksempel på dette. Familien Erickson er velsignet med seks børn, hvoraf de tre er sunde og raske, mens de tre sidste lider af en sjælden genetisk lidelse, der hedder *glutarisk acidemi* og som forårsager en form for permanent spastisk lammelse (se Bruce og Joyce Erickson, *When Life Doesn't Seem Fair*, 1995, s. 280–281).

De to ældste børn Michelle og Laura var velsignet med sunde legemer. Det tredje barn, Cindy, virkede normal de første syv måneder af sit liv, men så satte sygdommen ind. I 18 år var lægerne ude af stand til at stille en diagnose. Familien var grebet af angst, mens de kæmpede for at forstå og tackle Cindys sygdom. Søster Erickson tilbragte nogle gange syv timer om dagen med at made hende, og Cindy græd dag og nat og sov sjældent mere end 45 minutter i døgnet. Ved sin død i 1995 var Cindy et af de mennesker, der havde levet længst med sygdommen. Hun blev aldrig i stand til at gå eller tale. Hendes krop gennemrystedes konstant af musklernes spasmer og kramper, og som attenårig vejede hun knap 25 kilo.

Da Cindy nåede et punkt i sin udvikling, hvor hun ikke længere krævede så meget pleje, fik familien Erickson et fjerde barn, Heidi, og så et femte, Heather. Heather udviklede sig normalt de første seks eller syv måneder, men så begyndte hun også at vise små, men foruroligende symptomer. Søster Erickson besluttede sig for at tage Heather med til lægen, men han kunne ikke se, at der var noget galt med hende. Søster Erickson følte sig stadig ikke overbevist, så hun fik en aftale hos en fysioterapeut.

Et par dage før denne aftale, dukkede besøgslærerinderne op. Da de spurgte, hvordan familien havde det, fortalte søster Erickson, at hun var bekymret for Heathers udvikling, og at den lille skulle til fysioterapeut den følgende fredag.

»Jeg var ikke klar over,« skriver søster Erickson, »at den stille, sagte røst i det øjeblik tilhviskede de to dejlige søstre, at jeg ville få brug for hjælp om fredagen. Så i overensstemmelse med denne tilskyndelse

fra Ånden tilbød den ene søster at se efter Heidi, og den anden ringede i al hemmelighed til Bruce og lånte en nøgle til vores hjem, så hun kunne gøre rent i køkkenet, mens jeg var væk.

Endelig blev det fredag. Mens jeg kørte Heather hen til klinikken, havde jeg kvalme, en klump i halsen og en bøn i hjertet. Jeg prøvede at samle mod til at acceptere det, som jeg allerede havde en formodning om« (*When Life Doesn't Seem Fair*, s. 17–18).

Terapeuten bekræftede Joyces værste anelser, og hun følte sig helt knust. Efter at have talt i en times tid med sin mand på hans arbejdsplads, hvor de knælede i inderlig bøn, kørte søster Erickson hjem. Da hun åbnede hoveddøren, mødtes hun af duften af nybagt brød. Hun så, at opvasken var klaret, at køkkenbordet var helt rent, at gulvet var vasket og poleret, at der lå en ren dug på bordet, og at komfuret og køleskabet var rene. Køkkenet var skinnende rent! Da hun trådte ind i stuen, så hun, at gulvet var støvsuget, møblerne støvet af, og der var stillet en vase med friske blomster ovenpå fjernsynet. Mere let om hjertet gik hun ovenpå. Sengene var redt, soveværelserne og badeværelserne var rene, og vasketøjet var ordnet.

Da hun gik ind i sit soveværelse for at bede, var hendes før så sorgbetyngede hjerte fyldt af taknemlighed og kærlighed – taknemlighed for evangeliet og en utrolig kærlighed til besøgslærerinderne, som havde fulgt Åndens tilskyndelse og bedt fem andre søstre om hjælp.

»Selv om deres rengøring af huset ikke ændrede noget ved Heathers handicap,« skriver søster Erickson, »så hjalp det mig til at tænke på noget andet end min sorg og smerte, og det fik mig til at indse, at jeg har velsignelser, som jeg bør være taknemlig for. Det lettede min byrde og lærte mig igen, at den måde, som vi tjener hinanden på, er ved at ›bære hinandens byrder, så de bliver lette‹. Hvor er jeg dog taknemlig for at have lært den lektie, for jeg mener, at den er kernen i hele evangeliets plan« (*When Life Doesn't Seem Fair*, s. 19).

Modstand, skuffelser, smerte, lidelse og død er nødvendige for at værne om handlefriheden og give os åndelig udvikling.

Jeg spekulerer på, hvilke følelser de syv søstre havde, efter at de havde bagt brød, gjort rent i huset og vasket tøj. Jeg har ikke hørt deres side af historien, men jeg er sikker på, at deres hjerter var fulde af fred og glæde. En særlig følelse af kærlighed og mildhed må have gennemstrømmet deres ånd. De må have følt en styrket tro vælde op i sig. Forsoningens største mirakel er den kraft, som Jesus Kristus har til at ændre vores karakter, hvis vi kommer til ham med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.

For nogle år siden havde jeg den fornøjelse at hilse på bror og søster Erickson. Jeg fornemmede deres blødgjorte hjerter og milde ånd. Jeg så den kærlighed, som de nærede til hinanden og følte den kærlighed og respekt, som de har for deres børn. De forsikrede mig om, at det ikke var let. De tidlige år var meget krævende. Da Mark, det sjette barn og den eneste søn, udviklede sygdommen i en alder af syv måneder, tilbragte moderen med støtte fra faderen og de raske børn 18 timer om dagen med at pleje de tre svært handicappede børn, der var fuldstændig afhængige af dem. De måtte overvinde følelsen af fastlåsthed, fortvivlelse og modløshed. Kuren var tjeneste, bøn, tilgivelse, lydighed og kærlighed.

På et tidspunkt følte familien Erickson sig tilskyndet til at faste og bede i flere uger om, at lille Heather måtte blive helbredt ved en præstedømmevelsignelse. I stedet

for at love den lille pige, at hun ville blive rask, lovede faderens velsignelse familien, at Heather ville bringe kærlighed og glæde ind i deres hjem. Heathers krop blev ikke helbredt, men over en længere periode oplevede familiens medlemmer en vigtigere form for helbredelse – nemlig en indre helbredelse. Mens jeg lyttede til det, som Bruce og Joyce Erickson fortalte, fornemmede jeg deres dybe kærlighed, store tro, glæde, fred, tålmodighed, langmodighed og sagtmodighed, som kommer af sønderknuste hjerter og en angergiven ånd.

Gud være lovet for hans plan. Skønt lutrelsesprocessen kan være hård til tider, bør vi være taknemlige for, at modgangen kan bringe os tættere på ham.

AT UDHOLDE PRØVELSER OG TRÆNGSLER

Alle oplever modgang, også de retfærdige (se Sl 34:19). Prøvelser og trængsler kan antage mange former: En af vore kæres død, et ægteskab, der ikke går som ventet, manglende ægteskab, skilsmisse, et handicappet barn, barnløshed, arbejdsløshed, forældre, som begår fejltagelser, sønner eller døtre, som kommer på afveje eller sygdom. Listen er endeløs. Hvorfor tillod Gud skuffelser, smerte, lidelse og død i sin plan? Er modgang nødvendig for at opbygge et liv med Kristus i fokus og få Guds billede prentet i sit åsyn?

En forståelse af frelsesplanen, den førjordiske tilværelse, jordelivet og livet efter døden giver en indsigt, som hjælper en til at holde ud. Som der står i skrifterne, skabte Gud jorden som en prøvestand (se Abraham 3:24–26). Livet på jorden er en prøvetid (se Alma 12:24; 34:32). Modstand, skuffelser, smerte, lidelse og død er nødvendige for at værne om handlefriheden og give os åndelig udvikling (se 2 Nephi 11). Hvis livet derimod var begrænset til dette jordiske liv, var modgangen uforståelig, og livet ville være urimeligt. Uden kendskab til Guds plan er det naturligt at definere moralske standarder ud fra det naturlige menneskes synsvinkel. Uden et evigt perspektiv er der ikke nogen rimelig forklaring på menneskenes grusomhed mod hinanden eller jordskælv, oversvømmelser eller handicappede børn.

Vi bør huske på, at det var Satan, der ønskede en jord uden skuffelser, uden prøvelser, uden modgang og uden herlighed, bortset fra hans egen herlighed. Han ville ikke beskytte handlefriheden. Det er interessant at bemærke sig, at da han blev forkastet, blev han en væsentlig kilde til modgang, nemlig fristeren, syndens fader. Men prøvelser og trængsler har mange årsager. Synd er ikke den eneste. Personlige fejltrin, vore levevilkår og Herrens revselser er også en del af lutrelsesprocessen. Når man indser, at prøvelser ikke nødvendigvis er følgen af ens egen handlinger (se Mosiah 23:21), så bliver prøvelserne lidt lettere at udholde.

Gud være lovet for hans plan. Skønt lutrelsesprocessen kan være hård til tider, bør vi være taknemlige for, at modgangen kan bringe os tættere på ham, og at hans plan omfattede en Frelser og Forløser, som forstår vores prøvelser og trængsler. I Almas Bog står der, at Kristus skulle lide »sorg og smerte og alle slags fristelser«, og at han ville »påtage sig sit folks ... smerter« (7:11). Desuden påtog Herren sig at dø, så dødens bånd kunne brydes, og han påtog sig også vores svagheder, »så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed ... så han ... kan vide, hvorledes han skal hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:12).

Skriften påpeger, at Helligånden ikke taler for sig selv, men han taler for Kristus (se Joh 16:13–14). Det kan derfor ikke undre nogen, at planen fordrer, at vi følger Helligånden. Ved at gøre det følger vi Kristus, som kender os, og som er ophav til Åndens tilskyndelser.

Han ved, hvordan han kan hjælpe os med at blive kristuslignende. Han ved, om vi har brug for at lære mere om tro eller kærlighed eller tålmodighed eller flid. Frelserens kraft er også tilstrækkelig til at hjælpe os til at gå fra nåde til nåde og modtage nåde for nåde, indtil vi bliver fuldkomne i ham (se Moroni 10:32–33; L&P 93:12–13, 19).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at lydighed mod evangeliets plan er den eneste måde, hvorpå man kan opbygge et kristuscentreret liv. Det første skridt er at have tro, at udvise tro, leve på en sådan måde, at man kan modtage et personligt vidnesbyrd om at Faderen og Sønnen lever, om evangeliets plan og om evangeliets gengivelse gennem profeten Joseph Smith. Når troen øges, kan man glemme sig selv og tjene andre. Tjeneste er det næste skridt mod en kristuslignende tilværelse. Det er en vigtig del af Herrens lutrelsesproces. Tjenestens velsignelser er kærlighed, øget tro, tålmodighed og andre guddommelige egenskaber.

Endelig bringer udholdenhed i prøvelser og trængsler med et hjerte, som er blødgjort af troen, os tættere på Kristus. Hvis vore hjerter er beredt, kan Helligånden indgyde os guddommelige karaktertræk – selv når vi står midt i prøvelserne – ved forsoningens kraft.

Profeten Alma erklærede, at frøet, som plantes i vore hjerter, vokser op og bliver til livets træ (se Alma 32:41–42). Englen fortalte Nephi, at livets træ er et symbol på Kristus (se 1 Nephi 11:7, 20–22). Hvis vi følger Almas råd om at plante og pleje frøet, indtil det bliver til et livets træ i vores hjerte og sjæl, så vil Kristi billede stå prentet i vores åsyn, og vi vil have bygget et kristuscentreret liv. □

SYMBOLER PÅ

Jan U. Pinborough

FOTO: MATT REIER; UDSNIT AF KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND, AF HEINRICH HOFMANN

Julen er kontrasternes og modsætningernes tid. Det er en tid, hvor verden skulle glæde sig, men den er også fuld af sorg. Det er en tid, hvor vi skal være gode mod hinanden, men alligevel er der ikke godhed nok til at sørge for dem, der er hjemløse eller venneløse eller misbrugte. Med denne muntre højtid som baggrund synes verdens sorger, fattigdom og vold at træde endnu mere tydeligt frem.

På denne årstid har vi nok alle været fristet til at sige til at bedrøvet barn – eller måske til os selv: »Du skal ikke være ked af det. Det er jul!« Men barnet ved, indtil det lærer at foregive noget andet, at sorgen ikke forsvinder, bare fordi vi pynter vores hjem. Julen er heller ikke en tid, hvor vi kan feje alle de mørke sider i vores liv ind under gulvtæppet og lade som om, de for en tid ikke eksisterer. For Kristus og hans evangelium er ikke beregnet til blot at skjule mørket, men at bortjage det for evigt. Julen er således ikke et middel, der døver vores sorger og lidelser, men en hyldest til den *eneste* virkelige kur mod det.

Hvad er det ved Frelseren og hans liv, der kan skabe forsoning snarere end bare at skjule vores problemer? I mine øjne er Herrens forsoningsgaver symboliseret ved nogle af mine yndlingsjuleting.

Først er der træet – det stedsegrønne træ, der vokser og er grønt gennem de årstider, der ellers markerer død i naturen. Det er et symbol på det løfte, at for hvert dødsfald, vil der komme en genfødsel; alt, som tabes, skal genfindes; for alle adskillelser, vil der komme en genforening. Vi er blevet lovet, at Kristus sørger for, at »døden opsluges for evigt. Gud Herren tørrer tårerne af hvert ansigt« (Es 25:8).

Træet minder mig også om, at det skal have rødder for at holde sig i live, ligesom vi skal have rod i Kristus for at leve evigt:

FORSONING

»Og dette er vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige liv, og det er liv i hans søn.

Den, der har Sønnen, har livet; den, der ikke har Guds søn, har ikke livet.

Dette har jeg skrevet til jer, der tror på Guds søns navn, for at I skal vide, at I har evigt liv« (1 Joh 5:11–13).

For det andet er der stjernen – et symbol, der minder mig om, at selv i det dybeste mørke findes et evigt lys. Og det lys skinner klarest i vores mørkeste stunder. Hvad er det for et lys, der kan sprede det mørke, der næsten er så dybt som døden? Det er det lys, der udgår fra vor Frelser. Paulus skrev til efeserne: »Vågn op, du som sover, stå op fra de døde, og Kristus vil lyse for dig« (Ef 5:14).

For det tredje er der hyrdestaven, som minder os om, at for hver vildfaren sjæl er der en kærlig, barmhjertig hyrde, som våger og er villig til at lede os i sikkerhed. Han kender vores navn, og vi kender hans røst. Venner og familie kan tilbyde vejledning, men når de svigter os, strækker han stadig sine arme frem mod os. Han har især omsorg for dem, som er enker eller faderløse, både rent bogstaveligt og i ånden.

Til tider kan vi føle os svigtet selv af ham, eller isoleret af vores egne fejltrin, men han minder os om, at adskillelsen ikke behøver at være mere end midlertidig.

»Jeg forlod dig et lidet øjeblik, men favner dig i stor barmhjertighed.

Jeg skjulte i skummende vrede et øjeblik mit åsyn for dig, men forbarmer mig med evig kærlighed, siger din Genløser, Herren …

Thi bjergene viger og højene rokkes, men min kærlighed viger ikke fra dig, ej heller skal pagten med

mit folk rokkes, siger Herren, din Forbarmer« (3 Nephi 22:7–8, 10).

For det fjerde er der selve midtpunktet for vores højtid, selve Jesusbarnet i krybben, der minder os om den enkle, men forbløffende sandhed, at det gode er mere virkeligt, mere varigt og mægtigere end det onde; at det skrøbeligste og mest hjælpeløse væsen – et nyfødt barn – var mægtigere end Herodes med alle hans kongelige hære og ambitioner. Jesus Kristus forvisser os om, at når han er med os, behøver vi ikke at frygte verden med al dens ondskab: »Frygt ikke, børnlille, thi I er mine, og jeg har overvundet verden, og I er af dem, som Faderen har givet mig« (L&P 50:41).

For det femte er der de smukt indpakkede gaver. Ved denne fødselsdagsfest giver hædersgæsten, Frelseren, os de allerbedste gaver. Men vi kommer også med gaver, og det bedste, som vi kan give, er altid hjemmelavet.

Hvad kan jeg fattige sjæl
Dog give til ham?
Hvis jeg var hyrde,
Kunne jeg skænke ham et lam.
Hvad giver jeg det store lys,
Jeg, der blot er en kærte?
Hvad kan jeg give ham?
Jeg giver ham mit hjerte.
(Christina Rossetti)

Jeg kan skænke ham min tillid til ham, min tro på hans visdom. Jeg kan give ham mine tungeste byrder – mine største svagheder, min mest indgroede frygt og min dybeste sorg – for han vil tage imod disse og vende dem til min gavn. Og jeg kan skænke ham min evige taknemlighed i form af et barmhjertigt, tilgivende hjerte og hænder, der er villige til at tjene andre.

Må vi i rigere mål tage imod de gaver, som Frelseren tilbyder os og få vores liv forsonet og forvandlet af dem ved juletid og altid. □

MORMONOTE

FRED PÅ JORD

KOMMER FRA HIMLEN

DEN KOMMER, NÅR VI SÆTTER KRISTUS I FOKUS.
(SE JOH 16:33.)

FOTO: STEVE BUNDERSON

HUSK

Kristus

I JULEN

På opfordring fra *Liahona* har sidste dages hellige fra hele verden fortalt om de traditioner, som de har skabt i deres familier, ward og grene, og som har knyttet dem tættere sammen og hjulpet dem til at centrere deres julefest omkring Frelseren.

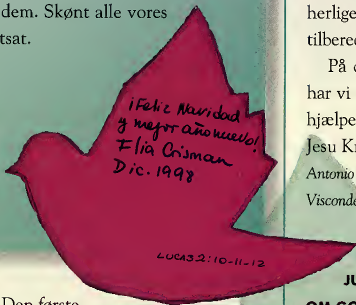

HYRDERNE TILBEDER BARNET, AF BARTOLOMÉ ESTEBAN MURILLO, MUSEO DEL PRADO I MADRID/SUPERSTOCK

JULEDUER

Da vores børn var små, og vi boede i San Rafael i Mendoza i Arizona, begyndte vi den tradition at lave juleduer. Tidligere havde vi sendt så mange julekort til venner og familie, at det var begyndt at tynge vores budget. Så i stedet for at købe dyre, fortrykte julekort besluttede vi at fremstille vores egne i form af duer, der bragte fredens budskab ud ved juletid. I begyndelsen var vores duer enkle og fremstillet af hvidt karton, men i gennem årene er de blevet udsmykket med forskellige farver, julebudskaber og skriftsteder om Kristi fødsel. Børnene var glade for at lave dem. Skønt alle vores børn er voksne nu, er traditionen fortsat.

Georgina Crisman,
Black Creek (Spanske) Ward,
Mississauga Stav i Ontario

EN MÅNEDLANG FEST

Da vi blev medlemmer af Kirken, besluttede vi at skabe juletraditioner for vores familie, som fokuserede mindre på det materialistiske og mere på vor himmelske Faders kærlighed til sine børn, som den kommer til udtryk gennem hans Søn, Jesus Kristus.

Udover traditionen med at pynte vores hjem med et juletræ og guirlander, afholder vi hvert år i familien en række familieaftener, der minder os om Frelseren. Til disse møder har vi samlet en mappe med vores yndlingsjulesalmer og forskellige tegninger til børnene. Den første mandag i december taler vi om julens oprindelse, dens symboler og de måder, hvorpå folk verden over fejrer Jesu Kristi fødsel. Vi læser også en af vores yndlingsjulehistorier fra decembernummeret af *Liahona* fra 1986, som er det år, hvor min kone Vani og jeg blev gift. Den anden mandag læser vi fra en af vores yndlingsbøger om julen. Den tredje mandag læser og drøfter vi Budskab fra Det Første Præsidentskab fra det nyeste nummer af *Liahona*.

Den største dag i måneden for os er den 24. december. Da inviterer vi venner og familie hjem til middag og et juleprogram hos os. I løbet af programmet fremfører børnene et musiknummer, vi læser beretningen om Kristi fødsel, og jeg giver et julebudskab, som jeg har forberedt. Bagefter nyder vi den herlige middag, som min kone har tilberedt.

På denne og flere andre måder har vi skabt familietraditioner, som hjælper os med at fejre julen som Jesu Kristi fødsel.

Antonio Carlos Pedrosa dos Santos,
Visconde de Araújo 1. Gren,
Macaé Distrikt i Brasilien

JULENS MUNTRE BUDSKAB OM GODT NYT

Skønt vi har været medlemmer af Kirken siden teenageårene, havde vi på grund af vores buddhistiske baggrund ikke nogen juletraditioner i vores nye familie. Men da Tabernakelkoret optrådte i Japan i 1979, blev vi gode venner med kormedlem Mary K. Zackrison. Den december og hver december lige siden har vi modtaget et eksemplar af hendes families julebrev, »Zackrison Gazette«, som rummer julebudskaber, nyt om hendes familie og oplysninger om vigtige begivenheder i familien Zackrisons liv.

Familiens Zackrison inspirerede os til at skabe vores egen tradition. Det følgende år besluttede vi at tage et billede af vores børn, som spillede krybbespil, og det sendte vi ud til venner og familie. Året efter begyndte vi at klippe fotografier af vores børn ud og lime dem ind i forskellige julemiljøer, som vi så fotograferede og brugte som julekort.

I de år, der er gået siden da har vi lavet kort med hyrderne, som hører englens budskab, julekrybben, de vise mænds besøg og så videre. Vores børn har overrasket os med deres begejstring og kreativitet i disse projekter. Hvert år sender vi mange kort til familie, venner og kolleger. Mange af dem siger, at de hvert år glæder sig til at modtage vores kort.

Det kan være en udfordring at skabe kristuscentrerede traditioner i familien, men det kan også være sjovt. Sidste år udvekslede vi vores 19. årlige julekort med det 41. årlige »Zackrison Gazette«.

Ken-ichi og Aiko Ishikawa,
Kasugai Ward,
Nagoya Stav i Japan

JULEPROGRAMMER

Liahona har modtaget mange beskrivelser af juleprogrammer fra mange familier, ward og grene over hele verden. De fleste programmer omfatter korstykker eller julesange, som synges af hele forsamlingen. Mange opførte stykker, der skildrer beretningen om Kristi fødsel, som den findes i Det Nye Testamente, eller fra hans besøg i Amerika, som det findes nedskrevet i 3 Nephi.

Familien Rosas fra Zapopán i Mexico opførte beretningen om Frelserens fødsel, som den findes i Mormons Bog, for familie og naboer, hvoraf nogle ikke var medlemmer af Kirken. Til deres hjemkundskabsmøde fulgte Hjælpeforeningen i Engenho de Dentro Ward i Rio de Janeiro Stav i Brasilien op på deres juleprogram ved at sende søstrene ud for at kontakte alle de mindre aktive søstre og overbringe dem en julehilsen. Og medlemmerne fra Taahueia Gren i Tubuai Australes (Fransk Polynesien) Distrikt sørgede for at invitere ikke-medlemmer til deres juleprogram og -fest.

Mange fejrer julen med juleprogrammer. *Herover:* I Rio de Janeiro i Brasilien. *Til højre:* I Aragón Stav i Mexico City i Mexico.

GAVER TIL FRELSEREN

En december samlede vi vores familie til et familiemøde. Vi begyndte med at spørge vores 11-årige søn, hvad han ville sige, hvis vi gav gaver til alle andre end ham på hans fødselsdag. Den idé brød han sig slet ikke om. Vi spurgte, om der var en højtid, hvor vi gav gaver til andre, men ikke til den, hvis fødselsdag vi faktisk fejrede. Det varede ikke længe, før børnene blev klar over, at det var julen vi talte om. Vi besluttede at gøre julen mere meningsfyldt ved at give gaver til Jesus Kristus, hvis fødselsdag vi fejrer.

Vores børn spekulerede på, hvad de kunne give Frelseren. Vi talte om, hvad han ønsker af os. Vi drøftede hans forsoning og hans ønske om, at vi skal aflægge vores synder og være lydige. Vi talte om, at han ønsker, at vi skal give af os selv ved at tjene andre og udnytte vores talenter.

Det år bad vi hvert medlem af familien om at skrive de gaver, som de havde i sinde at give Frelseren, på små stykker papir, som vi så lagde i en æske. Julemorgen, før vi pakkede vores egne gaver ud, bad vi familiebøn og fortalte hinanden om de gaver, som vi ville give Frelseren i det kommende år.

I de år, der er gået siden, har traditionen med at give Jesus Kristus gaver, hjulpet vores familie til at fokusere på julens virkelig mening og på vores kærlighed og taknemlighed til ham.

Scott og Angelle Anderson,
Bluffdale 2. Ward,
Bluffdale Stav i Utah

FØLG HANS EKSEMPEL

Vi har skabt en tradition i vor familie, som vores seks børn holder meget af. Hvert år ved juletid øver vi nogle julesange, bager kager, syr kludedukker og samler noget af børnenes legetøj og aflagte tøj til vores aktivitet. Så klæder et af børnene sig ud som julemanden, mens de andre er udklædt som hans hjælpere, og så besøger vi de gamle og syge i wardet, folk på det nærliggende hospital og de fattige på gaden. Denne aktivitet har hjulpet os til at opleve julens sande mening og blive mere som Jesus Kristus.

Familien Fajardo Romero,
Casas Grandes Ward,
Colonia Juárez Stav i Mexico

OTTE GODE RÅD T HVORDAN DU STY

D. Ray Thomas

Når vi investerer tid og interesse i vores familie, betaler det sig på langt sigt. Jeg kender en far, hvis arbejdede krævede, at han var hjemmefra i to uger ad gangen. Når han var hjemme kompenserede han for det ved at bruge ekstra tid sammen med børnene. For at få mest muligt ud af tiden, når han var hjemme, planlagde han sammen med sine børn tre måneder i forvejen spændende aktiviteter, såsom skovture eller sportsbegivenheder. I de uger, hvor han var væk, førte moderen dagbog over alt, hvad der skete, og det omfattede også lydighedsproblemer. Når min ven vendte hjem, talte han og hans kone om hvert enkelt barn. Denne familie fandt ud af at skabe stærke familiebånd, selv under vanskelige omstændigheder.

Selv om alle familier har forskellige gøremål og behov, er det vigtigt at planlægge tid sammen som familie. Som der står i Familieproklamationen: »Forældre har en hellig forpligtelse til at opdrage deres børn i kærlighed og retfærdighed« (*Stjernen*, oktober 1998, s. 24). En af de vigtigste opgaver, som forældre står over for i dag, er at tage sig tid til at skabe stærke familieforhold i en evangelisk sammenhæng. Da vi opdrog vores børn, hjalp følgende aktiviteter os til at knytte stærke bånd af kærlighed og forståelse:

1 Spis middag sammen. Vi erfarede, at middagsmåltidet var et godt tidspunkt for hver af os til at fortælle om sin dag på arbejde, i skolen eller hjemme. Efter måltidet læste vi somme tider i skrifterne.

2 Sæt tid af til regelmæssigt at tale med dine børn. Formelle interviews fungerer godt for nogle forældre, men jeg var mere uformel. Jeg tog ofte et af børnene med mig, når jeg ordnede forskellige ærinder. Det gav os mulighed for at tale om, hvad der skete i deres liv, og hvad vi kunne gøre for at hjælpe dem.

IL, RKER FAMILIEN

3 Hold familiebøn hver morgen og aften. Disse særlige stunder skaber enighed, og de lærer familiens medlemmer at bede for hinanden. De hjælper også familien til at sætte værdige mål, såsom at tjene på mission og blive gift i templet.

4 Motivér børnene til at deltage aktivt i Kirkens møder og aktiviteter. Men hvis en familieaktivitet stødte sammen med en kirkeaktivitet, som for eksempel en sportsbegivenhed, følte vi, at det var i orden at sætte familiens behov først.

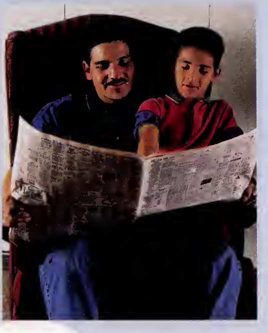
5 Vis hengivenhed. Passende fysisk ømhed er vigtig for et barns rette udvikling. Ved sengetid gav vi os tid til at tale med hvert enkelt barn, kysse dem godnat og putte dem.

6 Lad børnene være med en ad gangen til at drøfte familiens økonomi. Lad dem være med, når I ordner checkregnskab, lægger budget eller betaler regninger. Det forbereder børnene på voksne ansvar.

7 Drøft aktuelle begivenheder med dine børn, såsom modestrømninger, kriminalitet, politik eller nyheder af almen interesse. Spørg, hvordan de ville tackle lignende situationer. Drøft aktuelle begivenheder i lyset af jeres tro. Hjælp børnene til at sætte det, der sker ude i verden i forbindelse med skriftens og profeternes råd. En dag, hvor vi havde læst om profeten Lehi, talte vi om, hvor fortvivlet en profet må have været, når han ser, at ingen lyttede til hans advarsler. Så talte vi om, hvad Herrens profeter i dag siger, og hvordan de har det, når de ser, at deres råd bliver taget let eller ignoreret.

8 Husk at latter kan lette mange situationer. Jeg holdt meget af at fortælle mine børn om et footballmesterskab, hvor det ene hold var bagud med syv point, og der var mindre end halvandet minut tilbage af kampen. På grund af en alvorlig dumhed havde holdet kun ringe håb

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN, STEVE BUNDERSON, JERRY GARNS, LANA LEISHMAN OG ELDON K. LINSCHOTEN

om at udligne. Da *quarterbacken* samlede holdet omkring sig, sagde han: »Nu har vi dem, lige hvor vi vil have dem.« Holdet lo og slappede af, og så gik de i aktion. Hele resten af kampen smilede *quarterbacken* bredt. Da der var ti sekunder tilbage af kampen, scorede holdet og vandt pokalen.

Det giver stærke familiebånd at investere tid i familien, sætte fælles mål og more sig sammen. Vi har erfaret, at det kræver fantasi og indsats at planlægge gode familiestunder, men når det foregår under Helligåndens vejledning resulterer det i glæde og tilfredshed. □

LAD OS TALE OM DET

Overvej følgende spørgsmål og forslag til, hvordan du kan anvende artiklen i din familie:

1. Hvilke familieaktiviteter kunne styrke vores familie?

2. Planlæg tidspunkter, hvor hver af forældrene kan tale med eller være sammen med hvert enkelt barn. Lad børnene fortælle om deres bekymringer. Tilbyd din støtte, og, vigtigst af alt, fortæl dem, at du elsker dem.

3. Hvordan kan du hjælpe dine børn til at se aktuelle begivenheder i lyset af den vejledning, som Herren giver gennem sine profeter? Planlæg en familieaften, hvor I drøfter aktuelle begivenheder i lyset af skriften. Find udtalelser fra vores levende profeter, som kan bruges som rettesnor for samtalen.

4. Du kan finde yderligere informationer i følgende kildemateriale, som kan fås fra Kirkens distributionscenter: *En forældrevejledning* (31125 110), *Familieaften, Idé- og håndbog* (31106 110) og *Familievejledning* (31180 110).

LIAHONA
LILLE LIAHONA
148. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 1999

Den bedste gave af alle

Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab til børn over hele verden

Julen er et af de dejligste tidspunkter på året. Den kærlighedens ånd, som tilskynder os til at give gaver til familie og venner, minder os om den bedste gave af alle fra en kærlig, himmelsk Fader, som gav sin Enbårne Søn, Jesus Kristus.

Takket være det, som Frelseren gjorde for os, har vi den velsignelse at kunne blive tilgivet for vores synder og modtage evangeliets ordinancer. Fordi vor himmelske Fader gav os sin Søn som gave, kan vi alle vende tilbage og leve hos ham.

Frelserens fødsel var så betydningsfuld, at en engel bekendtgjorde hans komme for hyrderne i Betlehem:

»Men englen sagde til dem: Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren« (Luk 2:10–11).

Vi bærer vidnesbyrd om, at det barn, der blev født i en stald i Betlehem for 2000 år siden, er vores Frelser, Jesus Kristus, at han blev korsfæstet for os, og at han opstod. Vi bærer vidnesbyrd om, at han er vores Forløser og ven, og at når vi følger ham, vil vore hjerter fyldes med fredens og kærlighedens ånd.

Må julen være en glædens tid for os alle.

Med kærlig hilsen,
Det Første Præsidentskab

UDSNIT AF *PROFETEN ESAJAS FORUDSIGER KRISTI FØDSEL*, AF HARRY ANDERSON

Alt, hvad han havde

Angela Jack

HISTORIEFORTÆLLEREN FRA GALILÆA, AF DEL PARSON; ILLUSTRERET AF BRAD TEARE

Benjamin Jack, 6 år,
Colorado Springs 9. Ward,
Colorado Springs Nordre Stav i Colorado

Angela Jack, 9 år,
Colorado Springs 9. Ward,
Colorado Springs Nordre Stav i Colorado

En kvinde i vores kvarter, som led af kræft, havde brug for en operation, men hun havde ikke penge nok til den. Nogle af hendes venner udsendte løbesedler for at anmode om bidrag. På sedlerne stod der: »Vil du være med til at redde et liv?« Da min lillebror Ben, som er seks år, læste en af de løbesedler, samlede han alle de penge, han havde, og lagde dem i en konvolut, som han ville give til kvinden.

Jeg sagde: »Hvorfor giver du ikke bare *nogle* af dine penge? Så har du jo stadig lidt tilbage til dig selv.«

»Hvad er vigtigst, at beholde nogle af pengene, eller hjælpe med at redde et liv?« spurgte han. Det gjorde et dybt indtryk på mig, og jeg besluttede, at jeg også ville give nogle penge.

Mine forældre blev ved med at tale om, hvor god Benjamin var, fordi han havde givet alle de penge, han havde. Det gjorde mig lidt jaloux på ham, fordi selv om jeg ikke havde givet *alle* de penge, jeg havde, så havde jeg dog givet *flere* penge end Benjamin.

Så kom jeg i tanker om den historie fra skriften om en fattig kvinde, der kun havde meget få penge. Hun gav det hele til de fattige. Der kom også nogle rige folk forbi og gav en masse guld. De var stolte af, hvor mange penge, de havde givet til de fattige. Men Jesus Kristus sagde, at den fattige kvinde havde givet mest, fordi hun gav alt, hvad hun havde. (Se Mark 12:41–44).

Jeg var ked af, at jeg havde været jaloux på min lillebror. Jeg var glad for, at vi havde været med til at indsamle penge til operationen. Og mest af alt var jeg glad for, at min lillebror havde hjulpet mig til at lære en vigtig lektie om at give. □

RAMME: KAREN MORGAN; FOTO: TAMRA HAMBLIN; ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY KAWASAKI

Kulørte guirlander

Ruth R. Harmon

Hvis du vil lave disse guirlander, så du kan pynte op til jul, skal du bruge saks, farvet A4-papir, en lineal og lim eller hæftemaskine.

1. Klip papiret over på langs. (Hver halvdel bliver til en guirlande).

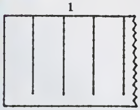
2. Langs den lange side af papiret klipper du nu med 2,5 cm mellemrum slidser, som stopper 1,5 cm fra den modsatte kant (se illustration 1).

3. Fra den modsatte side klipper du nu slidser imellem dem, som du allerede har klippet. Disse skal også stoppe 1,5 cm fra den modsatte kant af papiret (se illustration 2).

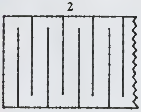
4. Hvis du vil lave guirlander, der ser anderledes ud, kan du folde papiret på langs, og så klippe slidser, som beskrevet under punkt 2 og 3.

5. Klip flere guirlander af hver slags. Hver gang du har lavet en guirlande, kan du lime eller hæfte den sammen med en anden, indtil den får den længde, du ønsker. □

1

2

Tredimensionalt juletræ

Kathy H. Stephens

Hvis du vil lave et tredimensionalt juletræ, skal du bruge en blyant, hvidt papir, saks, grønt karton, papirclips, en hullemaskine, papir i forskellige farver og lim.

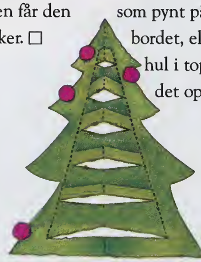
1. Tegn træskabelonen fra denne side over på hvidt papir. Klip den ud.

2. Fold et stykke grønt karton (der er dobbelt så stort som skabelonen) på midten. Anbring den lange, lige side af skabelonen langs folden og sæt den fast med papirclips.

3. Klip langs de fuldtoptrukne linjer på skabelonen. Ryk om nødvendigt papirclipsene, men pas på at skabelonen ikke rykker sig.

4. Fold træets sider langs den stiplede linje. Fjern skabelonen og fold træet ud. Begynd fra toppen og bøj skiftevis grenene ind og ud (se illustrationen).

5. Brug hullemaskinen og kulørt papir til at lave pynt, som du kan lime på træet. Eller brug selvklæbende stjerner eller en tusch til at dekorere træet. Du kan enten lade det stå som pynt på bordet, eller lave hul i toppen og hænge det op med snor eller bånd. □

J O S E P H S M I T H S F Ø

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

I 1820 var verden parat til, at »alt det genoprettes«, som Peter og alle Guds hellige profeter havde talt om siden verdens begyndelse (ApG 3:21).

På det tidspunkt fejede religiøs vækkelse gennem sognene i staten New York. Præster fra forskellige kristne kirker kæmpede om at vinde nye medlemmer i landsbyer og byer, som blandt andet Palmyra, hvor Joseph Smith senior og Lucy Mack Smith boede med deres familie.

Familien Smith lyttede til disse præster, og fru Smith, Hyrum, Samuel og Sophronia sluttede sig til en af kirkerne (se Joseph Smith-H 1:7), mens hr. Smith og hans ældste søn Alvin tilsluttede sig en anden.

Da den 14-årige Joseph jun. overvejede, hvilken kirke han skulle slutte sig til, undersøgte han hver af dem omhyggeligt. Han lyttede til de forskellige præster og prøvede at finde frem til sandheden. Han vidste, at der kun kunne være »én Herre, én tro, én dåb« (Ef 4:5), men hvilken af kirkerne, der var Frelserens kirke, anede han ikke. Senere skrev han: »[Jeg sagde] ofte til mig selv: Hvad kan man gøre? Hvilket af alle disse samfund er det rigtige, eller er de allesammen forkerte? Om et af dem er rigtigt, hvilket er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det?« (Joseph Smith-H 1:10).

Han søgte svar på sine spørgsmål i skrifterne. Mens han studerede i Bibelen, læste han dette i Jakobs Brev 1:5: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«

Joseph tænkte: »Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter« (Joseph Smith-H 1:12). Tilskyndet af Helligånden besluttede Joseph at gå ud i en lille lund i nærheden af sit hjem og afprøve det løfte,

TIL VENSTRE: JOSEPH SMITH SØGER VISDOM I BIBELEN, AF DALE KILBOURN; TIL HØJRE: DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF DEL PARSON

RSTE ÅBENBARING

som han havde læst i Jakobs Brev.

På en smuk, klar forårsmorgen gik han ud i skoven og fandt en fredfyldt plet, hvor han kunne være alene. Derefter knælede han ned og begyndte at bede. Knap havde han gjort det, før han følte sig overvældet af et tæt mørke, som om en ond kraft ville tilintetgøre ham. I stedet for at overgive sig bad Joseph endnu mere inderligt – og Gud selv besvarede hans bøn. Joseph beskriver, hvad der skete:

» ... jeg [så] en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvist ned, indtil den hvilede på mig.

. . . Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*« (Joseph Smith-H 1:16–17).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse personer var Gud, vor himmelske Fader, og hans opstandne Søn, Jesus Kristus.

De fortalte Joseph, at han ikke skulle slutte sig til nogen af de eksisterende kirker. Da deres mission var fuldført, forsvandt Faderen og Sønnen Jesus Kristus igen.

Den unge Joseph var fysisk udmattet, men åndeligt beriget med fantastiske gengivne sandheder. Han vidste med sikkerhed, at Gud, vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, levede, for han havde set dem. Han vidste, at de er to særskilte personer. Han vidste, at ingen kirke på jorden havde præstedømmets myndighed til at handle i vor himmelske Fader eller Jesu Kristi navn.

Men den vigtigste lektie, som den unge Joseph lærte i den hellige lund, er, at himlen *ikke* er lukket. Gud kommunikerer med mennesker. Han elsker os i dag, ligesom han elskede dem, der levede i gamle dage. Han kender os og holder af os, hver især og som gruppe. Han kommunikerer med os, enten direkte eller gennem sine levende profeter, alt efter vores behov. □

Tilpasset efter en tale ved oktoberkonferencen 1994.

»FOR ET BARN ER FØDT OS, EN SØN ER OS GIVET ... MAN SKAL KALDE HAM UNDERFULD RÅDGIVER, VÆLDIG GUD, EVIGHEDS FADER, FREDS FYRSTE« (ES 9:5).

JULEKALENDER

ILLUSTRERET AF JULIE F. YOUNG

Se instruktionerne på side 16.

»Hvis det brænder, nærmer du dig«

Julie Taggart Rabe
ILLUSTRERET AF SUSAN CURTIS

Jeg keder mig,« sagde Danny, mens mor satte en plade kanelsnegle i ovnen. »Hvad skal vi nu lave?«

Inden mor kunne nå at svare, spurgte Elisabeth: »Hvornår er det juleaften, mor? Jeg vil pakke mine gaver ud.«

Mor sukkede, mens hun lukkede ovnlugen og stillede bageuret. »Der er meget, vi kan tage os til, Danny. Og, Elisabeth, julen er meget, meget mere end at pakke gaver op.« Mor satte sig ned. »Hør, hvad siger I til en lille leg?«

Børnene nikkede ivrigt.

»Elisabeth, hent Jesusbarnet inde fra julekrybben i stuen.«

Elisabeth løb ind i stuen og kom snart tilbage med Jesusbarnet.

»Nu lukker du øjnene, Danny, mens Elisabeth gemmer Jesusbarnet. Hun siger til, når du må åbne øjnene igen. Og så skal du lede efter ham. Hvis du er langt fra ham, siger hun, at du er kold eller bliver koldere. Men hvis du nærmer dig skjulestedet, siger hun, at du er varm eller bliver varmere. Er du med?«

Da Danny nikkede, sagde mor: »Godt, så luk øjnene.«

Danny holdt sig for øjnene. Elisabeth stillede hurtigt Jesusbarnet på klaveret. Hun så hen på mor og spurgte lydløst: »Er det godt nok?«

Mor smilede og nikkede.

Elisabeth satte sig hen ved siden af mor. »Nu må du åbne øjnene, Danny.«

Danny tog hænderne væk fra øjnene og begyndte at gå hen mod sofaen.

»Du er kold,« sagde Elisabeth.

»Koldere,« hørte Danny hende sige, mens han kiggede under bordet. »Koldere. Danny, du er så kold, som du kan blive derovre ved kaminen!« erklærede Elisabeth.

Danny sænkede skuldrene i fortvivlelse og sagde: »Jeg kan ikke li' den her leg.«

»Giv nu ikke op,« opmuntrede mor. »Nu hvor du ved, hvor Jesusbarnet *ikke* er, er det nemmere at regne ud, hvor han *er*.«

Danny tænkte sig om et øjeblik, så vendte han sig om.

Elisabeth råbte: »Hurra! Du bliver varmere.«

I stedet for at kigge ned, så Danny hen på klaveret. Han smilede og rankede sig, mens han gik hen mod klaveret.

»Varm, varmere, varmest!« råbte Elisabeth glad, da Danny rakte hånden ud og tog Jesusbarnet op.

»Danny har vundet!« bekendtgjorde mor.

Danny smilede bredt, og det gjorde Elisabeth også. Mor omfavnede dem begge og forklarede: »Forstår I, julens *sande* mening minder lidt om vores leg. Det drejer sig om at komme tættere til Jesus. Når vi gør det, føler vi os varme. Hvis man oplever den dejlige, varme følelse, så er det Ånden, der fortæller en, at man gør noget, som gør Jesus glad.«

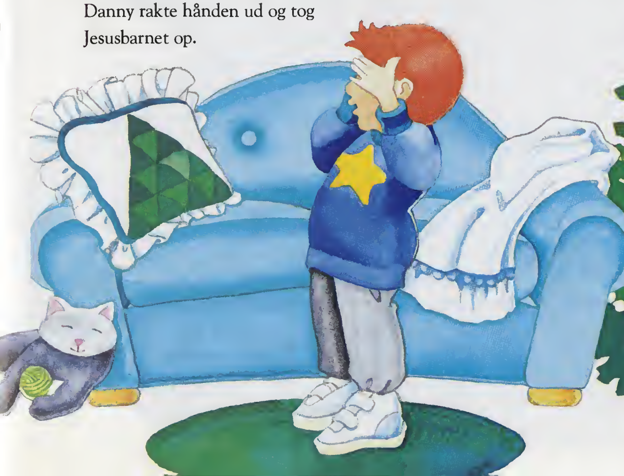
Driiiiing!

»Kanelsneglene er færdige,« råbte Elisabeth og Danny.

»Tag jeres frakker på, mens jeg kommer glasur på kanelsneglene. Så kan I gå hen med nogle til fru Schwumpuckl, mens de stadig er varme,« sagde mor.

Elisabeth og Danny kom løbende tilbage, da de havde afleveret sneglene. »Mor! Mor! Fru Schwumpuckl blev så glad for sneglene, at hun fik tårer i øjnene!« fortalte Danny.

»Jeg tror, at Jesus var glad for, at vi gav hende sneglene, for jeg føler mig varm indeni,« sagde Elisabeth. »Og hvis man er varm, så nærmer man sig.« □

Når Jesus atter kommer her

Sydney S. Reynolds

»Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen« (ApG 1:11).

Ved juletid vender vores tanker og hjerter sig til det lille barn, der blev født i Betlehem. Over hele verden fejrer folk Jesu Kristi fødsel. Et barns fødsel er en vidunderlig begivenhed, men der er en særlig grund til, at vi fejrer Frelserens fødsel. Det har noget med påsken at gøre. Uden Jesu Kristi forsoning og opstandelse, som vi fejrer ved påsketid, ville ingen fejre julen.

Alle profeterne havde lovet, at Jesus Kristus skulle komme til verden som vores Frelser og Forløser. Han kom ned til jorden for at dø for os, så vi igen kunne leve sammen med vor Fader i Himlen. Han kom også for at vise os, hvordan vi skal opføre os. Vi er Jesus Kristus så taknemlig for det, han har gjort for os, at vi hædrer hans fødsel ved at fejre jul. Ved påsketid mindes og ærer vi hans forsoning og opstandelse.

Der er en anden dag, som vi engang også vil fejre: Den dag, hvor Jesus Kristus vender tilbage til jorden. Den samme Jesus, som blev født i Betlehem, som blev korsfæstet og som opstod fra de døde, skal komme tilbage til jorden.

Efter Jesu Kristi opstandelse lovede engle hans apostle, at han skulle komme tilbage (se ApG 1:2–3, 9–11). Nutidige profeter har også talt om hans genkomst (se L&P 29:1, 11).

Når Frelseren vender tilbage, kommer han med fred til nationerne og tryghed og glæde til alle retfærdige. De, der elsker ham, vil være forberedt til at møde ham den dag. Vi kan forberede os nu ved at vise andre kærlighed og ved at lytte til Åndens hvisken. Vi kan forberede os nu ved at holde hans bud og følge hans eksempel.

Instruktioner

Lav en trefløjet billedramme ved at lime side 13 på karton, klippe det ud langs trærammen og folde det langs den stiplede linje. Lim de lange sider sammen. Fold og lim endepanelerne i den angivne rækkefølge (se illustrationen). Stil din billedramme et særligt sted, hvor det kan minde dig om Frelseren, hans fødsel, hans opstandelse og hans andet komme.

Forslag til fællestid

1. Hæng en strimmel op, hvor der står: HVORDAN VIL DU FORBEREDE DIG PÅ ... ? Giv klasserne eller enkelte elever disse afslutninger på spørgsmålet: ... at dyrke dine egne frugter og grøntsager? ... at lave mad? ... at bygge et hus? ... at få topkarakter i matematikprøven? ... at få besøg af en betydningsfuld gæst om få dage? Lad hver klasse vise, hvad de ville gøre, og lad de andre børn gætte, hvad de forbereder sig til. Efter den sidste præsentation fortæller du børnene, at der kommer en betydningsfuld gæst. Syng »Når Jesus atter kommer her« (Børnenes Sangbog, s. 46) *og bed børnene om at lægge mærke til det, som sangen foreslår, at vi skal gøre for at berede os på Frelserens andet komme. Fortæl historien om de ti brudepiger (se Matt 25:1–13) og spørg, hvad olien repræsenterer, og hvad vi kan gøre for at fylde vores lamper i dag (se »Jeg tror, at Jesus kommer igen«* Børnestjernen, *september 1995, s. 10–11).*

2. Bed nogle nyligt hjemvendte missionærer om at fortælle børnene, hvordan folk i andre lande mindes Jesus ved juletid. Eller bed nogle familier fra wardet eller grenen, som har børn i primaryalderen, om at fortælle, hvad de gør for at mindes Jesus ved juletid. Bed dem om at tage ting med, som børnene kan kigge på. □

ILLUSTRATION

V E N N E R I N

Alicia Ibette Guerrero Céron, 6 år, fra Pasto i Colombia inviterer sine venner, der ikke er medlemmer af Kirken, med til Primary. Hun lærer dem at bede og taler med dem om Jesus Kristus.

David Ocoste Ruiz, 11 år, fra Santiago i Chile bar sit vidnesbyrd i Kirken for første gang, da han var seks år. Han håber, at han en dag kan blive kaldet på mission og bære sit vidnesbyrd for mange mennesker.

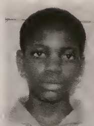

Anshirley Martínez Rollano, 8 år, fra Alexandria i Virginia bærer ofte vidnesbyrd på engelsk og spansk. Hun elsker at læse i skrifterne, og hun elsker sin familie meget højt.

Melissa Etruba-Sechere, 7 år, og Marian Etruba-Sechere, 10 år, fra Amsterdam i Holland elsker familieaften. De holder især af at tage i parken eller at gå på stranden med deres familie.

Miriam Bokizibe Owolo, 11 år, fra Port Harcourt i Nigeria vil på mission, giftes i templet og undervise sine børn i evangeliet. Hun elsker Frelseren og ved også, at han elsker hende.

Victor Agramont L., 10 år, fra La Paz i Bolivia elsker at læse i skrifterne, holde picnic i parken med sin familie, have historie i skolen og spille på blokfløjte.

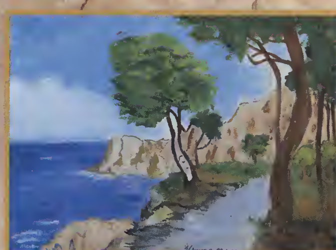

Vanessa Panta, 11 år, fra Buenos Aires i Argentina har malet de billeder, I ser her til højre og venstre. At male Jesu skaberværk får hende til at føle hans kærlighed. Hun elsker præsident Gordon B. Hinckley, fordi hun ved, at han elsker alle børn.

Juan Fernando Borjas Vasquez, 9 år, fra El Paraíso i Honduras er taknemlig for den store velsignelse, det er at blive beseglet til sin familie i templet. Han vil på mission og dele evangeliet med andre.

YHEDERNE

Michelle Mancilla Flores, 8 år, fra La Paz i Bolivia elsker Primary, at læse i Mormons Bog med sin familie og at spille spil til familieaftenen. Hun kan også lide at lave mad sammen med sin mor.

Emilya Onori Gudi, 9 år, fra Port Harcourt i Nigeria er flittig i skolen og ved, at vor himmelske Fader besvarer hendes bønner.

Lizette Vera, 8 år, fra Long Island i New York er glad, når hun bærer sit vidnesbyrd. Hun ved, at Mormons Bog er sand, og at Gud lever.

Nikolas Peippo, 8 år, fra Helsinki i Finland elsker skrifterne. Han havde læst hele Mormons Bog højt for sin mor, inden han fyldte otte. Han spiller klaver og drømmer om en dag at spille på orglet i Tabernaklet.

Liahona* vil gerne høre fra børn, der maler, tegner og laver anden kunst. Send dine kunstværker sammen med et foto af dig selv, en beskrivelse af billederne og en forklaring på, hvad der inspirerede dig til at skabe det. Send det til *Our Creative Friends, International Magazine, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

BAGGRUND: FOTO: D. KELLY OGDEN; ELEKTRONISK BILLEDBEARBEJDELSE: PATRIC GERBER

JULEKALENDER
UDKLIP

Instruktioner

1. Tag siderne 8–9 ud af Lille Liahona. Klip ud langs de stiplede linjer.
2. Lim kalenderen på tykt papir. Lim langs kanten, så de nummererede låger og sprækkerne stadig kan åbnes.
3. Tag denne side ud af bladet. Klip de nummererede felter ud og lim forsigtig feltet under den låge på kalenderen, der har samme nummer. Når limen er tør, lukker du alle lågerne.
4. Klip billederne af de rejsende og krybben ud. Anbring de rejsende i sprækken ved begyndelsen af stien. Læg krybben til side og stil den for enden af stien juleaftensdag.

Fra den første december åbner du en låge hver dag, læser informationen og besvarer spørgsmålet eller udfører opgaven.

1 Læs »Hvis det brænder, nærmer du dig«, s. 10–11.

2 Læs Luk 1:26–33. Hvem fortalte Maria, at hun skulle have et barn?

3 Læs Matt 1:18–21. Hvorfor kaldte Maria og Josef barnet for Jesus?

4 Læs Luk 2:1–5. Hvor boede Josef og Maria, før Jesus blev født?

5 Læs Luk 2:6–7. Hvad blev brugt som vugge til Jesus?

6 Syng »Barn Jesus i krybben« (*Salmer og sange*, nr. 130).

7 Læs Luk 2:8–14. Hvem fortalte englen om Jesu fødsel?

8 Syng »Langt, langt herfra« (*Salmer og sange*, nr. 133).

9 Læs Luk 2:15–17. Hvad gjorde hyrderne, da englen var forsvundet?

10 Syng »Stille nat, hellige nat« (*Salmer og sange*, nr. 127).

11 Lav et stykke julepynt, side 5.

12 Læs Matt 2:1–3. Hvem blev urolig over vismændenes spørgsmål?

13 Læs Matt 2:4–6. Hvad fortalte ypperstepræsterne og de skriftkloge kong Herodes?

14 Læs Matt 2:7–10. Hvor sendte kong Herodes de vise mænd hen?

15 Syng »Da Josef drog til Betlehem« (*Børnenes sangbog*, nr. 22).

16 Læs Matt 2:11–12. Hvordan blev vismændene advaret om ikke at vende tilbage til Herodes.

17 Skriv et julebrev til en ven eller et familiemedlem.

18 Læs Matt 2:13–15. Hvem fik besked på at føre Maria og Jesus til Egypten?

19 Læs Matt 2:16. Hvad gjorde Herodes, da han fandt ud af, at vismændene ikke kom tilbage? Hvorfor?

20 Læs 2:19–21, 23. Hvor flyttede Jesu familie hen, da Herodes var død?

21 Læs »Gaver til Frelseren«, side 29, og tænk på en gave, som du kan give Jesus Kristus.

22 Læs »Den bedste af alle gaver«, side 2–3.

23 Læs »Joseph Smiths første åbenbaring«, side 6–7. Vi mindes også Joseph Smiths fødsel i denne måned.

24 Fortæl historien om den første jul for din familien.

TEMPELFORBEREDELSE

Guds hus' ordinancer er til den menneskelige families frelse,« sagde præsident Brigham Young. » ... Jeres tempelbegavelse er at modtage alle ordinancerne i Herrens hus, som er nødvendige for jer, når I har forladt dette liv, for at I kan gå tilbage til Faderens nærhed og gå forbi engle, som står vagt« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 303, 302).

Hvadenten vi skal i templet for første gang eller for hundredetyvende gang, må vi forberede os for at gøre oplevelsen hellig og helliggørende.

SÅDAN KAN DU FORBEREDE DIG

- Hvis du aldrig har været i templet før, skal du tale med din biskop eller grenspræsident om, hvordan du kan modtage templets ordinancer. Drøft betingelserne for at få en tempelanbefaling. Spørg, om du kan få lov til at deltage i det næste tempelforberedelseskursus i dit ward eller din gren. Selv om det ikke ser ud til, at du kan komme til templet i den nærmeste fremtid, bør du få en tempelanbefaling og hele tiden forny den.

- Vær værdig til at modtage en tempelanbefaling. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Vi beder til, at vores folk må være værdige til at benytte [templerne]. Der, hvor der er omvendelses behov, er tiden nu til at vende om og berede os selv på at benytte dem« (»Afsluttende bemærkninger«, *Liahona*, januar 1999, s. 105).

- Studér, bed om og overvej de skriftsteder, som omhandler ordinancer, pagter, templer og »saliggørelsens plan« (Alma 42:16). Studér artikler og kapitler om templer og tempeltjeneste i *Liahona*, *Håndbog i evangeliske principper*, *Kirkens præsidenters lærdomme* og andre kirkeudgivelser.

- Drøft ved familieaftener velsignelserne ved at udføre tempelordinancer for jer selv og stedfortrædende tempeltjeneste for de døde (se L&P 128:18).

- Udfør slægtsforskning for din egen familie, og indsend navne til templet.

- Syng eller lyt til salmer om templer eller lær teksten til dem udenad.

»ET TEMPELMOTIVERET FOLK«

Præsident Howard W. Hunter sagde: »Herren ønsker, at hans folk skal være et tempelmotiveret folk ... Jeg håber, at ethvert voksent medlem vil være værdig til at have en gyldig tempelanbefaling, selv om afstanden til et tempel ikke muliggør øjeblikkelig eller hyppig brug af den« (»Det store symbol på vores medlemsskab«, *Stjernen*, november 1994, s. 6).

Medlemmer, der følger præsident Hunters råd, opdager, at templets døre åbnes for dem på forbløffende vis. Et sådant medlem var Kuteka Kamulete fra Zaire. Skønt han boede tusinder af kilometer fra det nærmeste tempel, rørte præsident Hunters ord hans hjerte. Han mødtes med sin grenspræsident og modtog en tempelanbefaling. Senere da han via sit arbejde fik mulighed for at rejse til Nordkorea, lykkedes det på uventet og usædvanlig vis at arrangere et besøg i Schweiz, hvor han kunne besøge templet der.

Han skrev senere: »Hvor følte jeg mig dog ydmyg og taknemlig! ... Jeg modtog min begavelse den dag, og det har været den største gave i mit liv« (»Fra Zaire til Herrens hus«, *Stjernen*, august 1997, s. 9).

Præsident Hunter sagde: »Templet er et skønhedens hus, et åbenbaringens hus og et fredens hus ... Det er helliget Herren. Det bør være helligt for os« (*Stjernen*, november 1994, s. 6).

Lad os alle forberede os grundigt på at besøge templet og gøre det til den store og helliggørende gave, som det skal være. □

ILLUSTRERET AF LYNNE MILLMAN-WEIDINGER

Min helt

Linda A. Peterson
ILLUSTRERET AF SAM LAWLOR

Jeg gispede, mens jeg løb min tredje omgang på banen, men jeg var fast besluttet på at gennemføre mindst en mere. Min veninde Jennifer løb som sædvanlig foran mig. Hun var en halv omgang foran og øgede hele tiden sit forspring. Det generede mig ikke, at hun var hurtigere end mig. Jeg beundrede hende for det. Jeg beundrede hende for så meget.

Vi havde været veninder siden femte klasse, og jeg kan huske, at hun havde så mange problemer med matematik, at hun måtte gå til ekstraundervisning. Nu var hun en af skolens bedste elever. Atletik faldt hende lettere, men også her måtte hun hænge i. Det var derfor, vi løb banen rundt sammen. Hun havde brug for træningen, og jeg havde brug for motion.

Det var svært ikke at holde af Jennifer. Hendes udadvendte personlighed gjorde hende munter og venlig. Hun syntes at have alt og kunne alt. Hendes liv var en lang række af aktiviteter, som alle var sunde og produktive.

Jeg havde også travlt. Jeg havde alt for meget at gøre, og alt for lidt tid til at gøre det. Faktisk måtte jeg planlægge min tid meget nøje. Jeg tænkte på Jennifers kalender, der var mere fyldt end min, og spekulerede på, hvordan hun fik tid til det hele.

Så fik jeg øje på en yngre rødhåret pige, som stod ved siden af banen og kiggede på os. Hun var en af vores lille skoles handicappede elever. Jeg hilste høfligt på hende, mens jeg løb forbi, men jeg havde ikke tid til at sætte farten ned og tale mere med hende. Hun kiggede, mens jeg nåede svinget.

Jennifer syntes at være bag mig nu, selv om jeg godt vidste, at hun allerede var en omgang foran mig og snart ville overhale mig igen. Jeg var sikker på, at hun ville blive færdig før mig og så skynde sig videre til de andre vigtige aktiviteter, som hun sikkert havde planlagt.

Jeg kiggede frem mod det næste sving, og så så jeg mig tilbage for at se, hvor Jennifer var. Hun løb med sneglefart, og den rødhårede pige holdt hende i hånden og løb ved siden af hende. Skolens travleste pige havde tid til at hjælpe en anden, og det havde jeg ikke. Jeg tænkte på Frelseren, mens jeg så dem løbe sammen.

Jeg var den eneste tilskuer. Kun Herren og jeg kendte til denne lille venlighed. Jennifer gjorde det ikke for at opnå anerkendelse; det var bare en del af hendes natur. Den dag blev hun min helt, ikke på grund af alle de fantastiske ting, hun var kendt for, men på grund af den lille kærlige gerning, som ingen anden end jeg så.

Det er et godt stykke tid siden, og Jennifer har nu givet plads i sin travle kalender til at tjene en mission i Filippinerne. Jeg spekulerer tit på, hvem hun hjælper nu. □

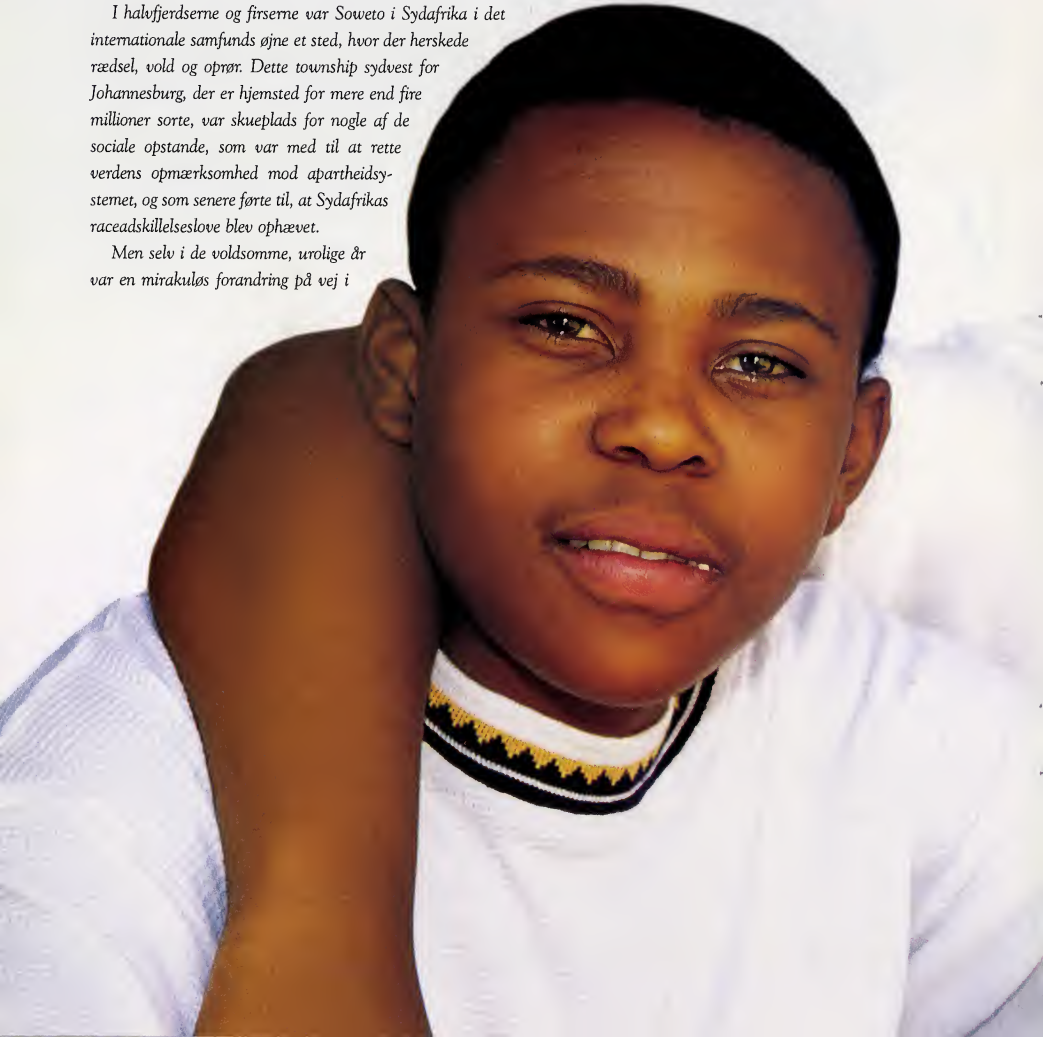
De 13-årige tvillinger, der er for unge til at huske Sowetos blodige fortid, repræsenterer Sydafrikas forvandling.

Sowetos strålende fremtid

Marvin K. Gardner
FOTO: FORFATTEREN

I halvfjerdserne og firserne var Soweto i Sydafrika i det internationale samfunds øjne et sted, hvor der herskede rædsel, vold og oprør. Dette township sydvest for Johannesburg, der er hjemsted for mere end fire millioner sorte, var skueplads for nogle af de sociale opstande, som var med til at rette verdens opmærksomhed mod apartheidsystemet, og som senere førte til, at Sydafrikas raceadskillelseslove blev ophævet.

Men selv i de voldsomme, urolige år var en mirakuløs forandring på vej i

Soweto. Jesu Kristi evangelium blev forkyndt der, en gren af Kirken blev oprettet og missionærer og medlemmer af forskellige racer arbejdede side om side for at skabe en ånd af tolerance, forståelse, enighed og fred.

Nu er der en stav i Soweto, og mange af dens medlemmer har været i templet i Johannesburg. Desuden har der fundet betydningsfulde sociale forbedringer sted i mange kvarterer.

Når man nærmer sig familien Vilakazis hjem, hører man højst sandsynlig latter og lyden af en fodbold, der bliver sparket frem og tilbage. Når man træder ind af havelågen, får man øje på to 13-årige enæggede tvillingedrenge, der spiller en energisk fodboldkamp, mens de godmodigt driller hinanden.

Haven er velholdt, plænen og blomsterbedene er omhyggeligt plejet, og bilen, der holder i indkørslen, er nypudset. Søster Vilakazi smiler, når man roser hendes hjem og have. »Tvillingerne hjælper mig,« siger hun.

Disse 13-årige tvillinger, der tilsyneladende er fulde af begejstring – Bonginkosi (til venstre) og Nkosinathi (til højre) – efterlever evangeliet og fortæller deres venner om det.

DE LEVER OP TIL DERES NAVN

Disse brødre – der tilsyneladende er fyldt med endeløs energi og begejstring – er næsten altid sammen. De går i samme klasse i skolen og Kirken og har mange fælles venner og interesser. Når Nkosinathi svømmer, dyrker sport eller tegner elefanter, løver og tigre, så gør Bonginkosi som regel det samme. Når Bonginkosi studerer skrifterne, omdeler nadveren eller bærer vidnesbyrd for en ven, så er Nkosinathi som regel sammen med ham.

Bortset fra i skolen, hvor nogle kender dem som Allan og Bryan, bruger Nkosinathi og Bonginkosi deres afrikanske navne. Navnene afspejler deres forældres glæde ved deres fødsel. På deres modersmål zulu betyder Nkosinathi »Gud være med os«. Bonginkosi betyder »Vi takker Herren«. Drengene tager det ansvar, der ligger i deres navne, alvorligt.

FORKYNDELSE AF EVANGELIET

Deres forældre og fire ældre søskende var allerede medlemmer af Kirken, da tvillingerne, familiens yngste, blev født. Hele familien blev beseglet i templet i Johannesburg, da Nkosinathi og Bonginkosi var fem år gamle. Tvillingerne blev døbt som otteårige og ordineret til diakoner som 12-årige.

De fleste af deres venner i skolen er endnu ikke medlemmer af Kirken, og Nkosinathi og Bonginkosi forstår betydningen af at være gode repræsentanter for Kirken og fortælle deres venner om evangeliet.

Der er nogle, som driller tvillingerne og kalder dem tøsedrenge, fordi de ikke følger flokken og gør det, som de ikke burde. Generer det dem at blive drillet og kaldt øgenavne? »Ikke særlig meget,« siger Nkosinathi, »for jeg ved, hvad der er rigtigt. Så jeg går bare min vej.« Begge drengene indrømmer, at på de tidspunkter er det særlig rart at have en tvillingebror i nærheden.

Deres mod og eksempel er blevet belønnet. For eksempel »blev vores ven Mbuso Yende interesseret i Mormons Bog,« siger Bonginkosi, »så vi gav ham et eksemplar. Og så inviterede vi ham med i kirke.« Drengene fik fuldtidsmissionærerne til at undervise Mbuso i deres hjem. Det førte til, at Mbuso blev døbt, og han er nu lærer i Det Aronske Præstedømme i Soweto Ward. Og Mbusos mor og andre familiemedlemmer lytter til missionærerne og går i kirke med Nkosinathis og Bonginkosis familie.

FORBEREDELSE TIL FULDTIDSMISSION

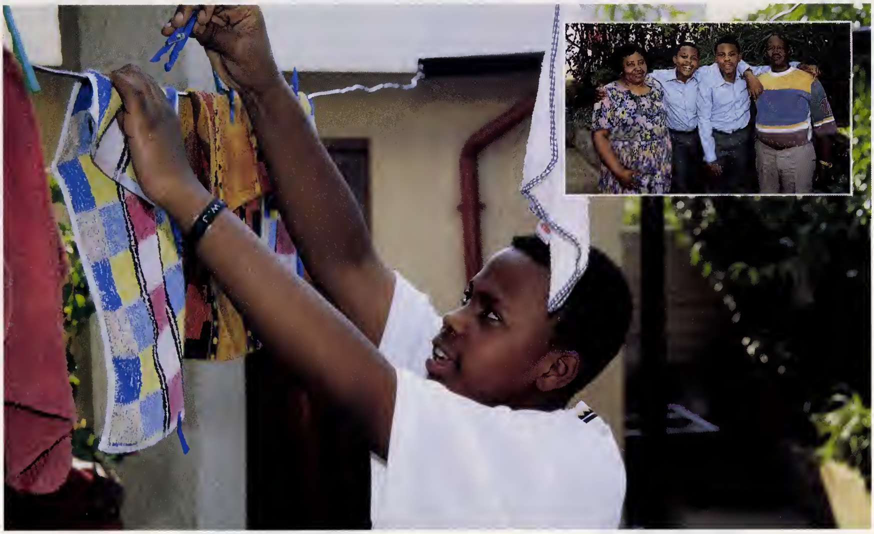
Efter at have smagt sødmen ved missioneringen, er de mere begejstrede end nogensinde for at forberede sig på en fuldtidsmission.

»Jeg vil på mission, så jeg kan forkynde evangeliet for folk, som ikke kender det, og som ikke er så heldige at have hørt evangeliet,« siger Bonginkosi.

»Jeg vil også forkynde vores Kirkes budskab,« siger Nkosinathi, »så andre kan lære sandheden at kende.«

Selv om der stadig er seks år til, at de skal på fuldtidsmission, har begge drenge målet for øje. »Vi studerer skrifterne sammen og til familieaftenen,« siger Nkosinathi og tilføjer, at de glæder sig til at deltage i seminar, når de bliver gamle nok. »Og vi beder hver dag,« siger Nkosinathi. Derfor føler de sig bedre beredt på at besvare spørgsmål om Kirken og bære vidnesbyrd. Det er slet ikke usædvanligt at se en af dem eller dem begge – i hvide skjorter og slips – mens de hjælper fuldtidsmissionærerne med at banke på døre og undervise.

Tvillingerne passer deres pligter i hjemmet for at tjene penge og lære færdigheder, som de kan bruge på deres mission. De hjælper deres far, Gideon Ndondo Vilakazi, med at vaske bilen og arbejde i haven. Når deres storesøster er på arbejde, passer de hendes barn. De lærer at

Tvillingernes forældre, Lovedalia Thandekile Vilakazi og Gideon Ndondo Vilakazi, hjælper dem med på mange måder at forberede sig på deres fuldtidsmission.

lave mad (Bonginkosis specialitet er karrykylling) og at stryge deres egne skjorter. »De hjælper mig med at vaske op og ordne vasketøj,« siger deres mor, Lovedalia Thandekile Vilakazi. »Og de hjælper mig med at gøre rent i huset ved at feje og skrubbe gulvene.«

UDFØRELSE AF PRÆSTEDØMMEPLIGTER

Drengene elskede at være i Primary. (Deres mor er primarypræsidentinde). De lærte Trosartiklerne og kan stadig citere alle 13 udenad og forklare betydningen af dem.

Nu følger de i deres fars fodspor i præstedømmet. (Bror Vilakazi er højpræsternes gruppeleder). »Det betyder meget for mig at være diakon,« siger Bonginkosi. »Jeg føler, at jeg har udviklet mig meget ved at afslutte Primary og komme over i diakonernes kvorum. Jeg var meget spændt, da jeg omdelte nadveren for første gang.«

Khumbulani Mdletshe, der er rådgiver i stavspræsidentskabet i Soweto, husker tydeligt den dag, hvor Nkosinathi og Bonginkosi blev ordineret til diakoner. »Den dag havde de hvide skjorter og slips på i kirke, og jeg sagde til de yngre drenge: ›Se hvilket godt eksempel de er.‹ De er stadig gode eksempler hver søndag.«

Udover at omdele nadveren samler tvillingerne og de andre bærere af Det Aronske Præstedømme i wardet, salmebøgerne ind efter møderne, vasker nadverbakker, lukker vinduer og hjælper med at holde kirkebygningen pæn. Drengene holder også af at deltage i aktiviteter sammen med de andre unge mænd og piger i deres ward, såsom at spille fodbold, svømme, gå på vandreture, tjene og deltage i GUF.

Deres helte er Nephi og Joseph Smith. Også helte fra vores tid. »Jeg ser op til min biskop,« siger Bonginkosi, »fordi han er sådan en retfærdig mand.«

»Han hjælper altid folk med deres problemer,« siger Nkosinathi.

Energiske teenagere. Trofaste bærere af Det Aronske Præstedømme. En velsignelse og støtte for deres forældre og familie. Gode venner. Kommende missionærer. Disse unge mænd – og mange andre som dem – repræsenterer Sowetos strålende fremtid. »Gud være med os!« »Vi takker Herren!« □

Gennembrud

Ann Michelle Nielsen
ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

Engang mente jeg, at min mor ikke forstod mig. Det syntes, som om hun kun tænkte på sine regler. Hvordan kunne hun forstå mig? Hun havde aldrig gjort noget forkert i hele sit liv.

Jeg besluttede, at jeg klarede mig bedre uden hendes regler, så jeg begyndte at gøre oprør mod hende. Hun gik altid i pæne kjoler og nederdele; jeg gik altid i store, sjuskede cowboybukser. Hun udviste altid gode manerer; jeg ignorerede dem. Hun gjorde alt, hvad hun kunne for at indbyde Ånden til vores hjem; jeg lyttede til undergrundsmusik. Hun gjorde alt for at sky det onde; jeg var altid sammen med ballademagere. Selv om jeg ikke var ude i alvorlig overtrædelse, så vidste mor, jeg var ude på et skråplan.

Mor tilbragte mange søvnløse nætter med at bekymre sig om mig. En aften stod hun op for at se til mig og opdagede, at jeg havde anbragt nogle puder under dynen, så det så ud, som om jeg lå der. Hun tilbragte en lang nat med at ringe til mine venner, til politiet og alle andre, som hun kunne komme i tanker om. Da jeg kom hjem, sagde hun, at jeg havde stuearrest indtil videre.

Kort efter stod jeg vred og oprørsk nede på skoleinspektørens kontor. Han vidste, at jeg kunne udpege gerningsmændene til nogle unoder, og han forklarede, at hvis jeg ikke fortalte ham, hvem de skyldige var, så ville han bortvise mig i stedet for dem. Trodsigt holdt jeg min mund. Så ringede han til min mor og sagde, at jeg skulle blive hjemme den følgende dag.

Denne gang blev hun meget vred. Mens hun overvejede en passende straf, inden jeg kom hjem, gik hun op på vores ufærdige loft for at hente en kasse. Fordi hun var optaget af sine tanker, trådte hun forkert og røg gennem isolationsmaterialet, gipspladerne og loftspladerne og landede på gulvet nedenunder. Mens hun forsøgte at komme til hægterne i dyngen af byggematerialer, slog en tanke hende: *Dit forhold til Michelle er i øjeblikket lige så skrøbeligt som det loft. Et forkert skridt og forholdet vil bryde sammen under dig og være ødelagt for stedse.*

Da jeg kom hjem, ventede jeg at få en moralprædiken. I stedet tog mor imod mig og fortalte, hvad der var sket, og hun udtrykte sin kærlighed til mig. Hun sagde, at hun havde følt sig tilskyndet til at værne om vores forhold, og hun havde brug for min hjælp. Jeg så på hendes ben, der var blå og gule fra anklerne og op efter og dækkede med grimme skrammer. Det eneste jeg kunne tænke på var, at det var utroligt, at det første, hun tænkte på, da loftet gav efter under hende, var mig. Selv jeg følte mig meget ydmyg. Sammen bad vi om hjælp til at elske og acceptere hinanden.

Det var ikke let. Jeg måtte arbejde hårdt på at ændre indstilling. Når jeg nu kigger tilbage, indser jeg, at mor hele tiden tænkte på mit bedste. Med tiden opdagede jeg, at hun faktisk var sjov at være sammen med. Vi sørgede for at finde tid til at være sammen i positive situationer, hvor vi foretog os noget, som vi begge holdt af. Jeg kom til at se hende som noget andet end bare en streng opdrager. Og hvad der var endnu vigtigere, jeg ændrede holdning. I stedet for at skamme mig over vores »gammeldags« hjem, begyndte jeg at nyde at have venner med hjem. Jeg fik endelig øjnene op for, at jeg også havde en del af ansvaret for at få forholdet til at fungere.

Jeg tror, at det egentlig var mig, der burde være faldet gennem loftet, men jeg tvivler på, at jeg ville have hørt Ånden i det vigtige øjeblik. Jeg vil altid være taknemlig for en mor, der var villig til at elske mig, selv mens jeg lærte at elske hende. □

Fornyelse i den evangeliske undervisning

Der er nu forbedrede ressourcer og nye muligheder til rådighed for os alle, så vi kan blive bedre undervisere i evangeliet.

I en tale ved generalkonferencen i 1998 kom ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum med denne opfordring: »Vi [skal] give nyt liv til og prioritere bedre undervisning i Kirken – derhjemme, fra talerstolen, ved vore administrative møder og især i klasseværelset.«[1]

Han talte om Nikodemus' ord til Jesus Kristus: »Rabbi, vi ved, at du er en lærer, der er kommet fra Gud.«[2] Ligesom Nikodemus anerkender vi Frelseren som Mesterlæreren og erkender, at vi har fået befaling om at vidne om ham og fortælle andre om de frelsende sandheder, som han forkyndte. Vi kan sige med Nephi, at »vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus … for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder«.[3]

I sin opfordring til en fornyelse af undervisningen citerede ældste Holland dette råd, som præsident Gordon B. Hinckley gav, mens han stadig var medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Effektiv undervisning er selve kernen i lederskab i Kirken. Evigt liv kommer kun, når mænd og kvinder bliver *undervist med en sådan effektivitet*, at de ændrer sig og disciplinerer deres liv. De kan ikke tvinges til retfærdighed eller ind i himlen. De skal ledes, og det betyder undervisning.«[4] Ældste Holland tilføjede, at »fædre, mødre, søskende, venner, missionærer, hjemmelærere og besøgslærerinder, undervisere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne, klasseundervisere« alle har en rolle at spille inden for undervisningen og frelsen af vor himmelske Faders børn.[5]

Ansvaret for at undervise ophører ikke, når vi bliver afløst fra vores kaldelse eller når vi kaldes hjem fra dette jordiske liv. »Jeg så, at denne uddelings trofaste ældster fortsætter med at forkynde omvendelsens og forløsningens evangelium ved Guds Enbårne Søns offer, når de forlader det jordiske liv,« skrev præsident Joseph F. Smith. Det hverv, der gives disse undervisere i åndeverdenen, ligner det hverv, som vi har fået her i jordelivet: At vidne om Guds Søn som vores Forløser og store Forbillede.[6]

Eftersom ansvaret for at undervise er et hverv, som vi altid vil være pålagt, vil det være klogt at spørge os selv, hvordan vi kan gøre det bedre – begyndende fra i dag.

JESUS I SYNAGOGEN I NAZARET, AF GREG K. OLSEN © GREG K. OLSEN

Heldigvis har Kirken for nylig skabt nogle nye muligheder for at lære og har forsynet os med nye undervisningsværktøjer, som kan hjælpe os med at undervise mere effektivt om Guds Søn og hans evangelium.

HVAD ER DET NYE?

1. Et forbedret og inspirerende 12 ugers kursus, som hedder *Undervisning i evangeliet*, er nu tilgængeligt og kan hjælpe os med at forbedre kvaliteten af undervisningen i klassen så vel som i hjemmet. Disse lektioner erstatter de lærerudviklingslektioner, der tidligere er blevet givet. Det nye kursus omfatter emner som at lære at undervise med Ånden, at skabe en god atmosfære for indlæring, at anvende effektive metoder og at udvikle sine egne talenter. Det er ikke alene en hjælp til dem, der er kaldet til at undervise, men også til præstedømme- og hjælpeforeningsledere, kommende missionærer, hjemmelærere og besøgslærerinder og forældre.

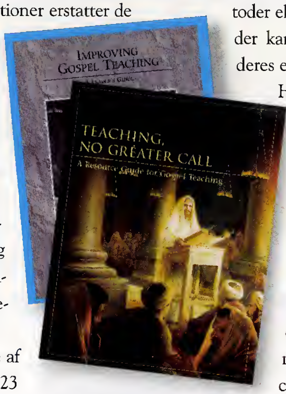

FOTO: ALAN R. LOYBORG

2. En revideret og forbedret udgave af *Undervisning, den største kaldelse* (36123 110) er udgivet til brug for alle medlemmer, ledere og undervisere som det grundlæggende materiale for forbedring af undervisningen i alle Kirkens organisationer. Det indeholder lektionerne til Undervisning i evangeliet-kurset, materialer til det kvartårlige lærerudviklingsmøde, forslag til, hvordan lederne kan forbedre undervisningen og mange fremragende hjælpemidler, som medlemmer kan bruge til at forbedre deres egne evner som undervisere.

3. *Bedre undervisning i evangeliet: En vejledning for ledere* (35667 110) hjælper lederne med at sørge for forbedringen af undervisningen i evangeliet i Kirken.

4. Der afholdes kvartårlige lærerudviklingsmøder for de ledere og undervisere, der er kaldet i øjeblikket. Disse afholdes som tre adskilte møder. De, der underviser medlemmer i alderen 18 og opefter, er sammen til instruktionen. De, der underviser de 12-17-årige, bliver undervist ved et andet møde, og de, der underviser primarybørn, samles også til undervisning og lærerudvikling. Disse tre grupper mødes hver for sig, og kan holde deres møder på forskellige tidspunkter i kvartalet.

Dagsordenen for et typisk lærerudviklingsmøde kunne omfatte et kort budskab fra en præstedømme- eller hjælpeorganisationsleder om et undervisnings- eller indlæringsprincip; en præsentation af undervisningsmetoder eller færdigheder; og en drøftelse af ideer, der kan hjælpe underviserne med at opfylde deres elevers specifikke behov.

Hvert af disse tre adskilte lærerudviklingsmøder ledes af en leder fra en af de deltagende organisationer. Forslag til forberedelse og ledelse af disse møder findes i *Bedre undervisning i evangeliet: En vejledning for ledere*.

5. Lærerudviklingskoordinatorer bliver medlemmer af stavs- og wardsråd, så de kan hjælpe præstedømme- og hjælpeorganisationslederne med at anvende lærerudviklingsressourcerne der, hvor der er mest brug for dem.

HJÆLPEKILDER

Hjælp og vejledning til lærerudviklingsindsatsen i de lokale enheder findes i tre publikationer: *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2*, afsnit 16, »Evangelisk undervisning og ledelse«; *Bedre undervisning i evangeliet: En vejledning for ledere* og *Undervisning, den største kaldelse*.

Afsnit 16 i *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2*, fremhæver betydningen af evangelisk undervisning og lederskab. Det indeholder retningslinjer, der kan hjælpe præstedømme- og hjælpeorganisationsledere med at organisere og administrere lærerudviklingen i ward og stav.

Bedre undervisning i evangeliet: En vejledning for ledere fokuserer på de tre vigtigste elementer i indsatsen for at forbedre undervisningen i Kirken: Støtte fra ledere til undervisere, lærerudviklingsmøder og kurset *Undervisning*

i evangeliet. Denne publikation indeholder ideer og forslag, der underbygger de retningslinjer og informationer, som findes i håndbogen. Bogen indeholder denne formaning: »Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne har ansvar for kvaliteten af undervisningen i evangeliet i deres organisationer. De sikrer sig, at undervisningen er effektiv og lærdomsmæssigt korrekt.«[7] Den mest effektive undervisning foregår selvfølgelig ved Helligåndens hjælp.[8] Præstedømme- og hjælpeorganisationslederes indsats for at støtte underviserne bør fokusere på primært at sikre, at lektionerne i både deres indhold og præsentation vidner om Jesus Kristus og om hans evangeliums lærdomme og principper. Når man gør det, gør man det muligt for Ånden at vidne for eleverne om, at Jesus er Kristus.

Undervisning, den største kaldelse indeholder også værdifuld hjælp med hensyn til lærerudviklingen. Den har længe været anvendt som grundmateriale for lærerudviklingskurset, men nu er den blevet revideret, så den fokuserer mere på principper og metoder til undervisning i evangeliet.

Skønt denne reviderede håndbog vil være en stor hjælp for dem, der altid har anvendt den, nemlig de

»Fædre, mødre, søskende, venner, missionærer, hjemmelærere og besøgslærerinder, undervisere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne, klasseundervisere« alle har en rolle at spille inden for undervisningen og frelsen af vor himmelske Faders børn.

FOTO: CRAIG DIMOND

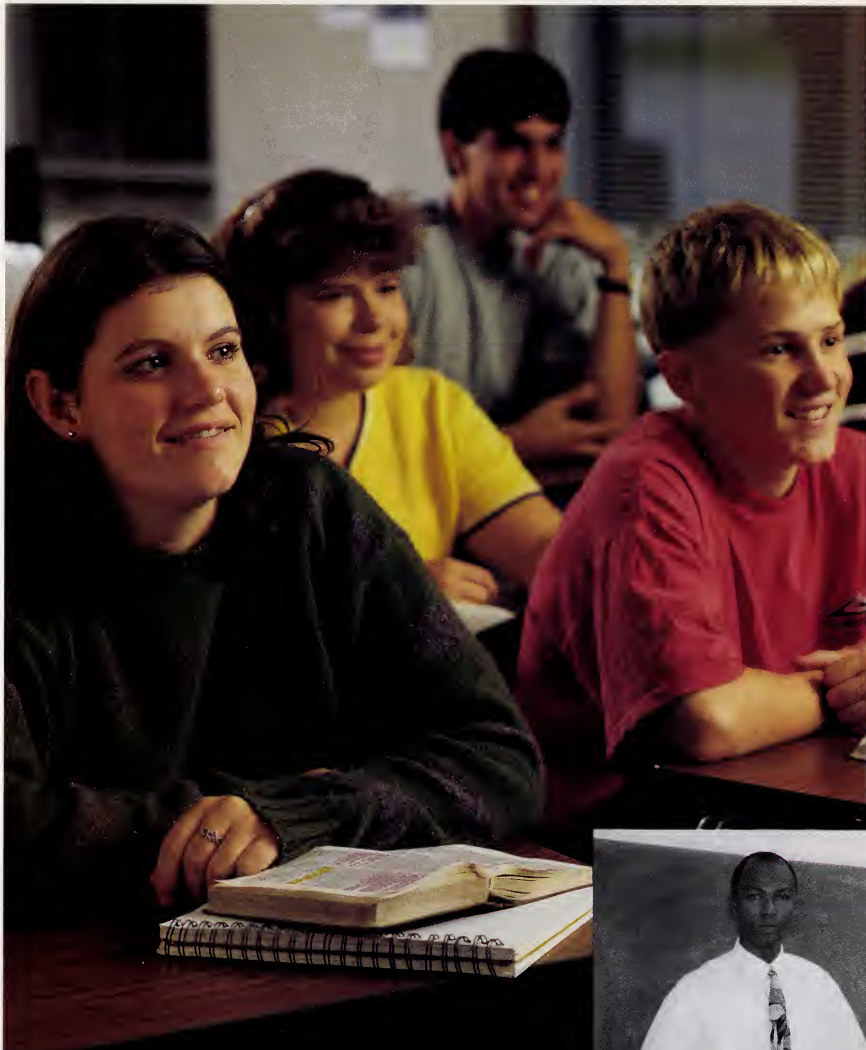
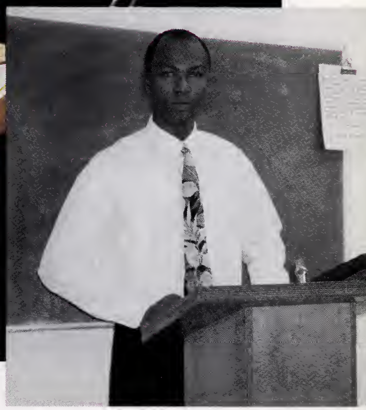

FOTO: MATT REIER

Uanset om det er i hjemmet, i en klasse i Kirken eller andre steder, hvor medlemmer eller ledere tjener, er vi alle sammen kaldet til at undervise. Og det er en opgave, vi skal ære.

medlemmer, der er kaldet til at undervise eller lede, er den nye udgave også en uvurderlig hjælp til forældre, når de under bøn søger bedre måder til og nye muligheder for at vidne om Kristus i hjemmet, som jo er Kirkens vigtigste klasselokale. Når forældre får tillid til deres egne evner til at undervise, vil de føle sig bedre tilpas ved at fortælle deres børn evige sandheder om vores forhold til vor Fader og hans Søn Jesus Kristus.

FOTO: CRAIG DIMOND

Som en hjælp til at forbedre kvaliteten af undervisningen i Kirken kan præstedømme- og hjælpeorganisationsledere trække på de medlemmer, der er kaldet som lærerudviklingskoordinatorer i ward og stav.

KOORDINERINGSINDSATSEN

Som en hjælp til at forbedre kvaliteten af undervisningen i Kirken kan præstedømme- og hjælpeorganisationsledere trække på de medlemmer, der er kaldet som lærerudviklingskoordinatorer i ward og stav. På stavsplan er denne kaldelse besat af et medlem af højrådet, der fører opsyn med forbedringen af undervisningen i staven og som viser biskoprådene, hvordan de kan forbedre undervisningen i deres ward. På wardsplan er lærerudviklingskoordinatoren medlem af wardsrådet og kan også fungere som underviser i kurset *Undervisning i evangeliet.* Koordinatoren skal være en hjælp for præstedømme- og hjælpeorganisationsledere ved at komme med forslag til, hvordan undervisningen kan forbedres, hjælpe lederne med at forbedre undervisningen, når de bliver bedt om det, og i øvrigt samarbejde med de andre medlemmer af wardsrådet i planlægningen af de kvartårlige lærerudviklingsmøder.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har skrevet:

»Generalautoriteter er undervisere. Stavspræsidenter og missionspræsidenter er undervisere. Højrådsmedlemmer og kvorumspræsidenter er undervisere. Biskopper er undervisere. Og sådan gælder det for alle organisationer i Kirken.

Kirken ruller fremad styrket ved kraften i den undervisning, som ydes.«[9]

Og præsident Spencer W. Kimball sagde: »Hjemmet er det sted, hvor vi bliver eksperter og kyndige i evangelisk retskaffenhed.«[10]

Under sit jordiske virke var vor Herre Jesus Kristus Mesterlæreren. Han underviste både i ord og gerning. Han satte et mønster for undervisning, som vi hver især skal følge. Uanset om det er i hjemmet, i en klasse i Kirken eller andre steder, hvor medlemmer eller ledere tjener, er vi alle sammen kaldet til at undervise. Og det er en opgave, vi skal ære. De nye lærerudviklingsmuligheder og værktøjer, som Kirken har givet os, skal hjælpe os med at opfylde vores ansvar. De skal i den sidste ende hjælpe os med at føre andre til Kristus. ☐

NOTER

1. »En lærer, der er kommet fra Gud«, *Stjernen*, juli 1998, s. 26.
2. Joh 3:2.
3. 2 Nephi 25:26.
4. »How to Be a Teacher When Your Role as a Leader Requires You to Teach«, General Authority Priesthood Board Meeting, 5. februar 1969; citeret i *Stjernen*, juli 1998, s. 27.
5. *Stjernen*, juli 1998, s. 27.
6. L&P 138:57; se også vers 36–39.
7. *Bedre undervisning i evangeliet: En vejledning for ledere*, 1998, s. 2.
8. Se L&P 42:12–14; 50:13–14, 21–22.
9. *Teach Ye Diligently*, 1991. s. 3–4.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 129.

FOTO: RONALD L. KNIGHTON

TIENDEVANEN

Winnifred C. Jardine

Jeg fortæller altid mit barnebarn, at tiende er de bedste penge, jeg nogensinde giver ud.

Det er næsten 60 år siden, at jeg kom ind i tiendevanen. Jeg var flyttet til Chicago for at finde arbejde, efter at jeg var blevet færdig med universitetet. Jeg havde lidt penge på lommen, som jeg havde tjent fra mit sommerferiejob. Det var ikke meget, men eftersom jeg boede hos nogle venner, og eftersom leveomkostningerne var ret lave i 1941, mente jeg nok, at pengene ville strække til at forsørge mig, indtil jeg kunne tjene flere.

Den første søndag jeg var i kirke i Chicago, talte en af talerne overbevisende om betydningen af at betale tiende, og han bar sit vidnesbyrd om velsignelserne ved at holde den befaling. Selv om jeg var opdraget i Kirken, havde jeg aldrig betalt tiende eller tænkt over at gøre det. Men det ændrede sig i løbet af det nadvermøde. Da mødet var forbi, regnede jeg ud, hvor mange penge, jeg havde tjent i løbet af sommeren og hvor meget, jeg skyldte i tiende. Jeg brugte næsten alle de kontanter, jeg havde, til at betale min tiendegæld. Jeg havde knap penge nok til bus- og togbillet, og jeg havde endnu ikke fundet et job.

Da jeg havde forladt min familie, som boede i en anden stat, havde jeg følt mig sikker på, at jeg kunne klare mig på egen hånd uden økonomisk støtte fra mine forældre. Nu var jeg ikke så sikker.

Da jeg kun havde nogle få mønter tilbage, gik jeg ind i et stormagasin og brugte noget gratis brevpapir til at skrive til mine forældre for at bede dem om hjælp. Det ville sikkert tage tre dage, før brevet nåede dem. *Kunne jeg mon klare mig så længe?* tænkte jeg.

Næste dag blev jeg ringet op af et firma, der havde brug for en midlertidig afløser. (Det blev senere til et fuldtidsjob). Glædestrålende ringede jeg til min far og sagde: »Glem det! Jeg får ikke brug for penge.«

Siden dengang har jeg altid haft, hvad jeg skulle bruge, når jeg betalte min tiende. Og det er derfor, at jeg fortæller mit barnebarn: »Tiende er de bedste penge, jeg giver ud. Det køber mig fred i sindet.« □

ILLUSTRERET AF SCOTT GREER; ELEKTRONISK FARVELAGT

LIAHONA
1999 indeks

Emner står med store bogstaver.
Titler står i kursiv.
B=Børnenes sider.

Liahona er en af 37 udgaver på forskellige sprog af International Magazine, der udgives af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I 1999 blev tidsskriftet udgivet månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; seks gange om året (jan., apr., jun., jul., okt. og dec.) på indonesisk og thai; kvartalsvis (jan., apr., jul. og okt.) på bulgarsk, fijisk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk og ungarnsk; tre gange om året (apr., jul. og okt.) på cebuano og tahitisk; to gange om året (apr. og okt.) på haitisk, kiribati, polsk, rumænsk og vietnamesisk; samt en gang (apr.) på albansk, estisk, islandsk, lettisk og litauisk.

A

B

E

F

I

J

L

M

S

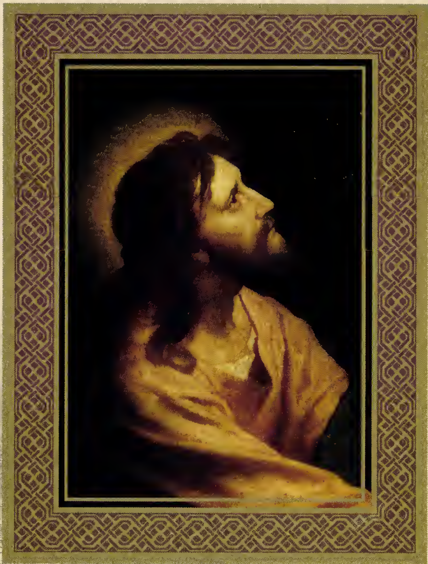
V

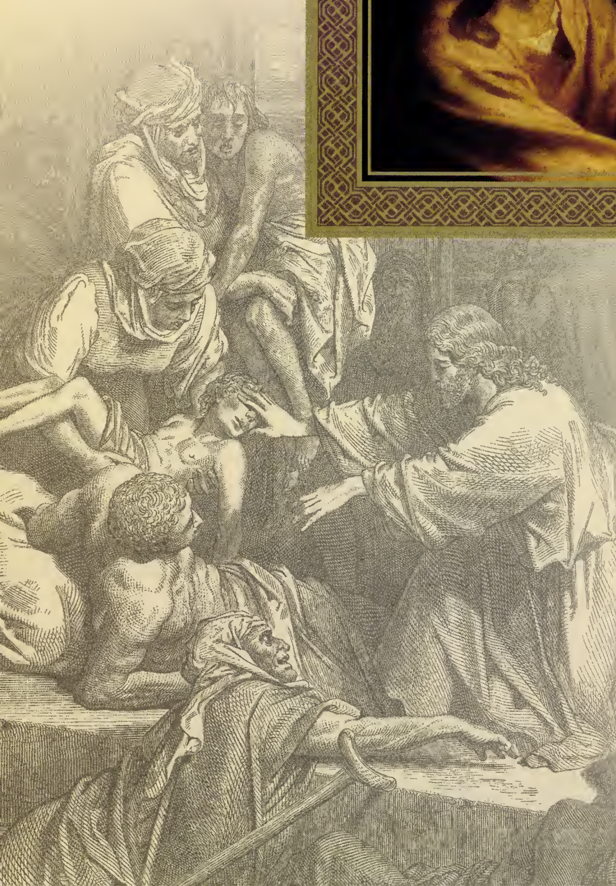
W

***De vise mænd rejser til Betlehem*, af James Jacques Joseph Tissot (1840–1920).**

»Da Jesus var født i Betlehem ... kom der nogle vise mænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: ›Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham‹« (Matt 2:1–2).

Thi et barn er os født, en søn er os givet, og fyrstendømmet skal være på hans skulder, og hans navn skal kaldes Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste« (2 Nephi 19:6; se Es 9:6).

DANISH
4 02999 92110 4